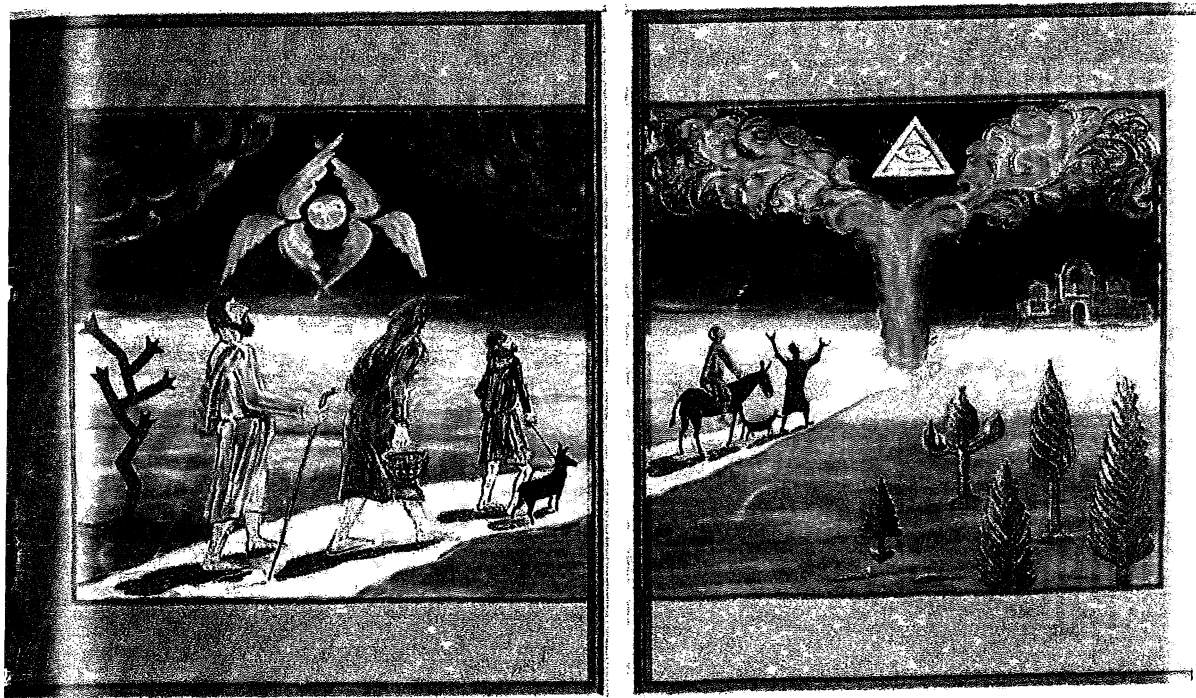

IGEHIRDETŐ

Az Erdélyi Református
Egyházkerület folyóirata

A siklódi templom kazettái

Huszonnegyedik évfolyam
2013. január

1

Tartalom

Vasárnapi prédikációk

Ambrus András: Mit hordozunk a lelki hátizsákunkban? Máté 1,1–17	3
Balázs Ferenc: Te kivel vagy? Lukács 11,23 (Máté 12,30)	6
Oláh József: Veled lesz az Úr... Józsué 1,1–9	8

Prédikáció újév napjára

Sikó Csabáné Györfi Piroska: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy elnyerjem az örök életet? Márk 10,17–23	10
---	----

Lectio continua

Id. Fazakas Sándor: Jézus példázatai. Találván egy drágagyöngyre. Máté 13,45–46	13
--	----

Prédikációk az egyetemes imahétre

Az egyetemes imahét igehirdetési terve 2013-ra	18
1. nap. Sógor Géza: Párbeszédben maradni. Lukács 24,13–35	20
2. nap. Varró Sándor: Együtt járva a Krisztus szétszakított testének tagjaival. Lukács 22,14–23	22
3. nap. Pakulár Julianna: A békesség megtapasztalásának útja. János 4,4–30.39	26
4. nap. Gáll Zoltán Zsolt: Járjunk úgy, mint akik a föld gyermekei vagyunk. Róma 8,18–25	28
5. nap. Püsök Sándor Csaba: Élünk és járunk Jézus barátaiéért. János 15,12–17	30
6. nap. Pataki Levente Csaba: Nehézségek és akadályok fölött járva. Máté 15,21–28	34
7. nap. Higyed János Mátyás: Együttérzéssel élni és járni. Mikeás 6,6–8	37
8. nap. Barabási Endre: Járjunk együtt Isten dicsőítésében! Zsoltárok 100	39

Prédikáció a nemzetközi homiletikai irodalomból

Jürg Birnstiel: Temetési prédikációk. Fordította: dr. Pótor Imre Van hely Jézusnál. (Idős, reménykedő, megpróbált hívó temetésén) János 14,3	42
--	----

A Genezáret partján

Gyökössy Endre: Isten iskolája. IX. Növekedés az igazságban	45
--	----

Alkalmi prédikációk

<i>Keresztelési igehirdetés</i> Demeter József: Első találkozás. Lukács 2,29–32	49
<i>Esketési igehirdetés</i> Szabados József: Amit Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza! Máté 19,6	50
<i>Temetési igehirdetés</i> Ferenczi Lajos: Drága véren váltattatok meg! 1Péter 1,17–21	51
A címlapon a siklódi templom kazettái láthatók. Papp Gábor javaslatára alapján Stefanovits Péter, Elekes Károly, Sajnovits Péter és Prutkay Péter festette. Az új templomot a kazettákkal együtt 1994-ben szentelték fel.	

Vasárnapi prédikációk

Ambrus András

Csekelaka

Mit hordozunk a lelki hátizsákunkban?

Alapige: Máté 1,1–17

Bibliaolvasás: Józsué 10,1–20

1. Sokan már vakarják a fejüket, hogy milyen évkezdési ige akar ez lenni? Ez az ige a szó legszorosabb értelmében **kezd**et, mert a Máté evangéliuma és az egész Újszövetség ezekkel a mondatokkal kezdődik, amelyet mi, lelkészek, de az átlag bibliaolvasó ember nagyvonalúan átlapoz. Az Újszövetséget úgy kezdjük elolvasni, hogy Jézus születésére ugrunk, mintha ez a táblázat nem is lenne benne a Szentírásban. De az Újszövetség mégis ezzel a táblázattal kezdődik, ráadásul a *Bibliaolvasó kalauz* szerint ez a mai alapige, és ezért azt mondja Isten, hogy ha akarjuk, ha nem, ma szépen ezt a táblázatot elővesszük. Amit e táblázat alapján kérdésként nektek megfogalmazok, az a következő: *Kedves atyámfiai, hány generációra visszamenőleg tudjuk név szerint felsorolni az őseinket?* – Hagyok egy kis időt..., de aki 4 nemzedéknél többet név szerint ismer, az előtt megemelem a kalapomat. Én a nagyszüleimet név szerint ismerem, de a dédszüleim közül csak kettőnek tudom a nevét. Ha valaki mind a 8 dédnagyszülőjének ismeri a nevét, felemelheti nyugodtan a kezét. Az elmúlt év Csekelakán is arról szólt, hogy kerestük az őseket, a Csekelakáról elszármazott emberek keresték az őseiket, azok születési dátumát (a magyar állampolgársághoz). A nagytaták és nagymamák elég simán előkerültek, de amikor a dédtata és dédmama kellett hogy előbukkanjon a történelem stüllyesztőjéből, ott már komoly gondok voltak. Sokan csak annyit tudtak mondani, hogy a 19. század végén vagy a 20. század elején született dédnagyapó, más, hogy bölcsnek lássék, mondott egy évszámot, amelynek, mint kiderült, semmi köze nem volt a valós születési dátumhoz. A hozzánk ellátogató 40-50 emberből kettő volt az, aki év-re, hónapra és napra pontosan meg tudta mondani a családi nevet hordozó dédtata születési dátumát. De, ha megkérdeztem volna, hogy ki is volt igazából az ő dédnagyapja, biztos vagyok benne, hogy ők sem tudtak volna mondani semmit róluk. Éppen azért, ha majd legalább egyszer végigolvassuk ezt a táblázatot, hajtsunk fejet azok előtt, akik ezt őrizték és összeállították. Azért 42 generációra visszamenőleg ismerni az ősek nevét egy családi felmenő ágon, az nem semmi. Mit szólnak? Ki az, aki vállalja, hogy a következő 10 évben kiássa 42 generációra visszamenőleg egy ágon az őseit?? Ha Isten leíratta nekünk ezt a csoda-táblázatot, akkor ez nem véletlenül történt meg.

2. Nem is az az érdekes, hogy ezek az ősek le vannak vagy nincsenek leírva, hanem az, hogy mi ezeket az őseket mind egy szálig hordozzuk magunkban. És innen kezd érdekes lenni a történet. Az egy dolog, hogy mikor született dédtata vagy dédi-mama, de hogy ő bennem él, és él bennem, ott már kezd érdekes lenni a történet. Mert, ha az elődeink életében történtek dolgok, amelyekről mi nem tudunk, és mi hordozzuk ezeket, akkor ezek a dolgok nagy mértékben befolyásolnak bennünket. Elmondok egy valós példát. Egy atyafi elkerül a pszichológushoz. Az atyafi 3. éves teológus (nem Erdélyben), amúgy jól tanul, a tanárok meg vannak vele elégedve, de szinte attól a pillanattól kezdve, hogy bekerült a teológiára, azóta depressziós. Öngyilkossági gondolatai vannak, elment az életkedve és sem ő, sem a szülei nem értik, hogy mi történik vele. A pszichológus kínlódik vele, 1–2 hónap eltelik, semmi eredmény. A lelki vezető ekkor ráébred, hogy itt valami többről van szó. Hívatja a pszichológus a szülőket is. És ami-

volna Isten, ott lett volna valahol a bog. Az a jó Jézusban, hogy habár ő hordozza mindezeket (nem genetikailag, mert József nem az ő testi apja), úgy tudja a helyére tenni, hogy az ő életét ezek a dolgok ne fertőzzék tovább és ezt szeretné nekünk is megadni. Jézussal együtt Isten elmondja, hogy nem az a fontos, ami volt, hanem **ami lesz**. Azt akarja, hogy amit hozok magammal, tegyem a helyére, és ezután másként menjen tovább minden az én gyermekeim életében.

8. Mindezek ellenére ki kell mondjuk, hogy nemcsak rossz, de **jó** is van. Önmagában az a dolog, hogy megszülettünk és élünk, az egy jó dolog, ezt nem lehet eltörölni és megmásítani. De az, amit kimondott Isten a Tízparancsolatban, hogy megbüntetem az atyák vétkét a fiakban harmad- és negyedíziglen, az igaz, és hat, de negyedíziglen ne add tovább, hanem vágd el! **Az átkot ne vidd tovább, vágd el!**

Mindezek alapján elmondhatjuk befejezésképpen, hogy ezzel a táblázattal Máté egy nagyon fontos dolgot akar elmondani. Nemcsak azt, hogy Jézus ugyanolyan ember volt, mint mi, hanem hogy mindezek ellenére a te életed egy áldás és egy csoda lehet. Ez az igazi örömhír már az Újszövetség legelején. Mindazokkal együtt, amit hordozol a lelki hátizsákodban, áldás lehetsz, mert ha valaki áldás volt ezen a földön, Jézus az volt. A fent felsorolt ösökkkel együtt. De csak akkor, ha szembe nézel vele és nem hazugságként viszed tovább, hanem engeded, hogy a világosságra jöjjön ki, ami kijöhet belőled. A tévedést nevezd nevéen, a hamisságot hamisságnak, mert a fizikában is ez a törvény, hogy az anyag és az energia nem vész el, csak átalakul. Ugyanúgy, amit hozunk, nem vész el, csak átalakul vagy megmarad, annak a függvényében, hogy mit csinálunk vele. A gyerekeid és unokáid élete függ ettől. Gyülekezeteink jövője függ ettől. Isten azt mondja: a bűnvágó ollót a kezvedbe adtam, amit el kell vágni, vágd el. De a szeretetragasztót is a kezvedbe adtam, és amit elváltak szeretetből elődeid, te ragaszd össze. Adj a Isten, hogy ebben az esztendőben ilyen áldás-alakítók lehessünk! Ámen.

Balázs Ferenc

Somlyóújlak

Te kivel vagy?

Alapige: Lukács 11,23 (Máté 12,30)

Bibliaalvasás: 1János 3,13–24

Amikor Jézus egy néma ördögöst meggyógyít, a csodálkozó tömeg tétován áll és nem tudja, hová tegye az újabb csodát. „Vajon nem ez-é Dávidnak ama Fia?” – kérdezik.

De ahol a lélek megnyílik az isteni igazság előtt, ott rögtön megjelenik a kísértő, hogy elbizonytalanítsa az Istenhez forduló embert. Itt is rögtön hallani a kísértő hangját: „Belzebúb által, az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket” – mondják a farizeusok. Mások pedig menyei jelet várnak Jézustól. Olyan jelet, amely feleslegessé teszi a személyes döntést. Ez pedig ellentétes Isten akaratával, aki azt szeretné, hogy az ember ugyanazzal a szabad akaratával, ugyanazzal a személyes döntéssel térjen vissza, mint amellyel korábban elfordult Tőle.

Napjainkban egyre többször hallhatjuk az emberektől: én nem vagyok kifejezetten vallásos, de azért istentagadó sem. Elgondolkodtató, testvéreim, hogy a többség fél ki-mondani: „Nem hiszek Istenben!” Pedig az életvitelük sok apró mozzanata épp erről beszél. Ahogy munkahelyen, családban, szórakozás közben beszélnek Istenről, vallásról, ahogy akaratlanul elszólják magukat, az nem a hit megnyilvánulása.

Miközben sokan meg vannak győződve arról, hogy ez az álláspont egy nagyon jó középút és kényelmes lehetőség, Jézus ellentmond ennek az emberi okoskodásnak: mindenkinek személyesen kell döntenie: Jézussal, vagy ellene! Köztes megoldás, tartózkodás, semlegesség pedig nincs!

Bizony, ez egy kissé kemény kijelentésnek tűnik, de Jézus elkötelezett tanítványokat, munkatársakat keres, akik vállalják a vele való együtt-gyűjtés szolgálatát. Senki sem maradhat semleges, mert aki vonakodik ettől a szolgálattól, arról Jézus azt mondja, hogy tékozol, szétszéleszt, akárcsak a farkas a juhokat. Pedig ha életünk nem a Krisztus által megszabott mederben zajlik, ha csak a saját vágyainkat és elképzeléseinket akarjuk megvalósítani – sokszor Isten akarata ellenére –, ha nem ismerjük fel, hogy Istennek mi a szándéka az életünkkel, meghasonlott emberekké leszünk. Meghasonlott, mert nem azt teljesítjük, amire Isten teremtett, elrendelt, ami be van „programozva” a szívünkbe és a lelkünkbe.

„Ti vagytok a földnek savai”, „Ti vagytok a világ világossága” – üt szíven bennünket Krisztus Urunk szava. „Ha pedig a só megízetlenül, nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.” A mai ige komoly döntés elé állít: Kinek az elkötelezettje vagyok? Isten kezében válok áldott eszközzé, vagy engedem, hogy a Sátán használjon fel céljainak elérésére?

Ne gondold azt, testvérem, hogy te középben megállhatsz! Olyan ember nincs, aki semlegesen megúszhatja ebben a mai világban. „Aki velem nincs, ellenem van!” – mondja Jézus. Ma dönts el, testvérem, hol akarsz állni!

Fájdalommal kell beismernünk, hogy egyre kevesebb emberrel találkozunk, akik részt vállalnak a Krisztussal való együttmunkálkodásból: olyan kevés példáját látjuk az igaz, bensőséges, lélekből fakadó és elkötelezett Krisztus-követő életvitelnek, az öntudatosan vállalt áldozathozatalnak.

Egyre többen vannak a külső ceremóniákban elmerülő és már csak névleges keresztyének, akik olykor-olykor felbuzdulnak egy-egy imahét vagy jelentős egyházi esemény alkalmával, érzik, hogy mégiscsak tenni kellene valamit, de hamar alábbhagy lelkesedésük. Hányan vannak, akik tétlen közönnyel nézik az egyházban szolgálatot vállalók vergődését, de se lábuk, se kezük nem mozdul, szívük pedig továbbra is közömbös marad. Mintha csak ezekről mondaná A jelenések könyvének írója a 3. rész 15. versében: „Tudom a te dolgodat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév.” Vajon az ilyenekről elmondhatjuk-e jó szívvel, hogy velünk vannak és hogy munkatársaink Isten szántó-földjének munkálásában?

Itt az ideje, hogy komolyan vegyük Megváltónk szavát! Itt az ideje elkötelezni magunkat erre a szolgálatra, küldetést vállalni, áldozatot hozni, beépülni a Krisztussal együtt járók, vele együtt munkálkodók közösségébe. Ma dönts el tehát, testvérem, vajon jó helyen állasz-e? Mert Péter a főpap udvarában csak akkor vette észre, hogy nem jó helyre került, amikor megszólalt a kakas.

Krisztus ma is keresi a munkatársakat, a vele együtt munkálkodókat. Léptenyomon azt vesszük észre, hogy sok a hiányzó, de ha odafigyelünk, jó esélyünk van rá, hogy bennünket is megtaláljon hívó szava.

Úgy érzed magad, mint az elgurult drachma? Vedd észre, Istennek szüksége van rád! Olyanná lettél, mint az elveszett juh? Érezd meg, hogy hiányzol Neki! Te lennél csakugyan az eltévelyedett, a tékozló fiú? Az Atya visszavár, mert pótolhatatlan vagy számára. Komoly lelkiismereti probléma sokunk számára: megvallani lelki identitásunkat: csakugyan a Krisztuséi vagyunk-e, szív szerint is odatartozunk-e Krisztushoz.

Krisztussal együtt munkálkodni egy szolgálni tudó egyházban ma azt jelenti, hogy felelősek vagyunk azért, ami történik a családban, a társadalomban, a világban, a gyüle-

kezetben. Azért imádkozunk, hogy Isten vegye kezébe a mi életünket, hogy Ő általa használhatókká válhassunk a Krisztustól jövő megbízatás szolgálatában, örömmel és készséggel. Amen.

Oláh József

Kisbács

Veled lesz az Úr...

Alapige: Józsué 1,1–9

Bibliaviasítás: Zsoltárok 8

Valahányszor a múltó idő útjelzőinél megállunk, számot kell vetnünk a múlttal és szembe kell néznünk a jövővel. Izráel népe egy nagy választóvonalhoz érkezett a felolvasott ige szerint: meghalt Mózes. Az a Mózes, aki átvezette népét az Egyiptomból való kivonulás minden nehézségén. Mi minden maradt mögöttük! Ott maradtak Egyiptom földjén a jólét húsos fazakai: legtöbbször ezek mellé vágytak vissza. Ott maradtak a nyomorúságok, a bábáknak kiadott parancs, hogy meg kell fojtani minden újszülött fiúgyermeket; a szörnyű törvény, hogy a Nílus folyóba kell vetni minden megszületett fiú csecsemőt. Ott maradtak emlékezetükben az egyiptomiakat sújtó csapások, utolsóként a legszörnyűbb, az elsőszülöttek halála, amely nem kímélte a fáraó házáat sem.

Messze elmaradtak és már csak az emlékezetben éltek a pusztai vándorlás évei, a csodálatos átkelés a Vörös-tengeren, majd az első elégedetlenkedések, a szomjúság, az éhség, aztán jött a sziklából fakadó víz, a manna és a fürjek. Velük együtt jött a bizonytalanság: vajon visszatér-e Mózes a hegyről, s ha nem, akkor ki vezeti tovább a népet? Arra kényszerítették Áront, hogy készítsen nekik aranyból istent, akit majd tisztelni fognak. Ezután pedig jött az első pusztítás, majd a bűnbánat és a megalázkodás.

Mózes küldte el a kémeket, hogy megnézzék az Ígéret Földjét, Kánaánt. A kémek visszatértek és elmesélték, milyen csodálatos dolgokat láttak. Elmondták, milyen gazdagok a búzaföldek, milyen kövérek a legelők, milyen hatalmasak a szőlőgereszdek. De elmesélték azt is, milyen hatalmas nép lakik ott. Termetre óriások, erőben hatalmasok. Ismét jön a csüggedés, majd újra a büntetés. A büntetés súlyos: az a nép, amely mindezeknek bizonyosságát vette, nem láthatja meg az Ígéret Földjét. Oda csak fiaik mehetnek be. Ez a büntetés Mózeset sem kerülte el – ő megláthatta ugyan a földet, de nem léphetett be arra.

Most mi is számot vethetünk az elmúlt esztendő történéseivel, bár a mi vándorlásunk távolról sem hasonlítható össze Izráel népének vándorlásával. Igaz, nekünk is voltak nehézségeink, amelyekkel szembe kellett néznünk. Nem feledhetjük el, milyen gondokat okozott és okoz ma is a gazdasági válság. Azt sem feledhetjük, hányszor aggódtunk, hányszor csüggedtünk el. Ó, mennyiszor vontuk kétségbe a továbbhaladás lehetőségét! Nagyon sokan féltették állásukat, úgy hitték, hogy számukra nincs semmi remény. Akkor viszont, amikor megoldódott csüggesztőnek látszó helyzetük, nem jött a bűnbánat és a büntetés is elmaradt. Mi mindig csak az előttünk tornyosuló akadályokat látjuk, viszont amikor megszabadulunk ezektől, nem látjuk benne az isteni kegyelmet – ez csak olyan természetesnek tűnik, olyan magától értetődőnek. Ezért marad el a bűnbánat és a hálaadás!

Ne gondoljuk, hogy Izráelt elkérték ezek a kétségek. Mózes meghalt, nincs vezető és előttük ott van a Jordán a maga sebes vizével, halálos sodrásával. Isten szava ezert szól Józsuéhoz: „menj át ezen a Jordánon!” Mert mindaz, amit Mózesnek ígértem, azt általam beteljesítem.

Hányszor torpantunk meg mi is eddigi életünkben! Sokszor mennyire megijeszt bennünket az ismeretlen jövő. Vannak, akik hiányoznak közülünk. Nem akarom én

minden családnak a gondját magamra venni, de mindenkinek az életében vannak olyan gondok, amelyekre előretekintve megdöbbenünk: mi lesz akkor, ha bekövetkezik életben az előrelátott nehézség? Nincsen más lehetőség, mint meghallani Isten biztató szavát: menj át ezen a Jordánon, győzd le ezt az akadályt is. Bízzál bennem! Haladj előre! Minden pillanatban mellettünk kell álljon Isten biztató szava, ott kell legyen nekünk, vagy elődeinknek tett ígérete, mint ahogy Izráel népének is ott volt az ígéret: Mindazt a földet, amit talpatok érint, nektek adom. Munkátok gyümölcse nem marad el. Amit Isten dicsőségére cselekesztek, nem marad áldás nélkül, mert Isten megáldja minden munkátokat. Meg kell tanulnunk bátran szembenézni az akadályokkal és meg kell tanuljuk Isten nevében legyőzni azokat.

Annak viszont, hogy ez valóra válhasson, két feltétele van, amit Isten egykor Izráeltől, de tőlünk is elvár:

Az első ez: „Vigyázz és mindent ama törvény szerint cselekedjél, amelyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe.” Tartsd meg mindazokat, amiket Isten neked parancsolt! Ne gondoljuk, testvéreim, hogy a zsidó nép olyan könnyen megtanult Isten parancsolatai szerint élni. A Szentírásban nagyon sokszor találkozunk azzal, hogy a nép, Isten népe letért arról az útról, amelyet Mindenható Ura elrendelt neki, megszegte Isten parancsolatait. De amikor felismerte gonosz tetteit, akkor bűnbánatot tartott, zsákruhába öltözött, hamut szórt a fejére és úgy esedezett Isten bocsánatáért. Belegondolva saját életünkbe, vajon mi hány-szor szegülünk Isten törvénye ellen? Hány-szor kellene bűnbánatot tartanunk? Mi azonban inkább dacolunk vele. Amikor bűnbocsánatáért kellene esedezzünk, akkor szidalmazzuk Szent Nevét. Elfelejtjük nekünk tett ígéreteit, azokat is, amelyeket eddig beteljesített, és azokat is, melyeknek beteljesedésére még várunk kell. Nincs meg bennünk az örömteli várakozásnak, a reményteljes beteljesedésnek boldogsága.

A második feltétel, amit ebben a felolvasott igeszakaszban háromszor ismételt meg az Úr Józsuéhoz intézett szavaiban: „Csak légy bátor és igen erős.” Valóban nagyon nagy erő és kifogyhatatlan bátorság kell ahhoz, hogy minden felmerülő akadállyal szembeszálljon az ember. Igaz, hogy azok, akik kétségbe vonták az Ígéret Földje elfoglalásának a lehetőségét, Mózes halálakor már nem éltek. De ott vannak az emlékezetben, mert minden esztendőben egyszer elmesélték a zsidók, a legöregebbek a fiatalab-baknak, hogyan szabadította meg Isten választott népét az egyiptomi fogságból, a szol-gaság házából. Ugyanúgy szájról szájra terjedt azonban a Kánaán földjén lakó óriások-nak a híre. Ezért volt szükség erre a biztatásra. Isten ezért mondja el Józsué-nak nem is egyszer, hanem ebben a felolvasott szakaszban háromszor is.

Bennünk is elevenen élnek emlékeink: a kedves, szép emlékek, és a csalódások egy-aránt. Lépten-nyomon csüggedünk. Már nem csak a magunk erejében vagyunk bizony-talanok, hanem kétségbe vonjuk annak a hatalmát is, aki bátorságra biztat bennünket. Képtelenek vagyunk magunkat megerősíteni, így egyre sebezhetőbbekké válunk. Vi-szont nem szabad figyelmen kívül hagynunk a harmadszori figyelmeztetést. Isten látja arcunkon a jövőbe tekintés bizonytalanságát, lerí rólunk a reménytelenség és a csügge-dés. Ilyen lehetett Józsué arca is, amiért Isten így szólt hozzá a kilencedik versben: „Avagy nem parancsoltam-é meg neked, légy bátor és erős?” Nem hallottad? Ne fordulj vissza, még csak ne is nézz hátra! Haladj bátran előre és bízzál benne, hogy az Úr a te erősséged. Ámen.

Prédikáció újév napjára

Sikó Csabáné Györfi Piroska

Kolozs

Jó Mester, mit cselekedjem, hogy elnyerjem az örök életet?

Alapige: Márk 10,17–23

Bibliaviasítás: 1Királyok 8,22–24.27–40

Újév reggelén sokunk szíve várja azt a mennyei üzenetet, amely erőt, reménységet, Istentől jövő bátorítást ad egy ismeretlen útszakaszon való elinduláshoz. Valahogy az esztendő fordulásakor olyan érzés járja át a lelkünket, amilyent máskor ritkán érzünk. Ilyenkor, mintha közelebről megérintene az idő múlásának valósága, és nem hagy tétlenül. Sokan tesznek fogadalmat az új évre nézve: többet nem iszom, rendesebb leszek, nem cigarettázom, többet tanulok, több időt töltök szeretteimmel, többet szórakozom – vagy kevesebbet –, sokat kirándulok, és így tovább. Vannak, akik terveket szőnek, konkrét célkitűzéseket fogalmazznak meg, amelyeket szeretnének megvalósítani az előtűnik álló évben. Mások nem terveznek különösebben, nem fogadkoznak, úgy tartják, hogy az élet eseményei úgyis magukkal hozzák a küzdelmeket, a feladatokat, mindazt, amivel az év folyamán meg kell birkóznunk. Legyünk akár céltudatosak, akár sodródók, fogadkozók, vagy egyszerű küzdők, mindannyian hamar beállunk az új évben is nemzedékünk „ritmusába” Abba a ritmusba, életstílusba, amit egy idő óta már nem is futásnak nevezünk, hanem rohanásnak: mindegyikünk rohan a maga tennivalói, ügyei, dolgai után.

Amikor megterveztük az irányt, elgondoltuk a tennivalókat, felmértük a feladatokat, amelyek ránk várnak, vagy kitűztük a célokat, amelyeket ebben az évben el szeretnénk érni. A jelenlevők közül hányan szöttek be a terveik közé olyat is, hogy ebben az évben szeretném hűségesebben követni az én Uramat; szeretnék több időt tölteni Isten előtt, csendben, figyelve szavára; szeretném jobban visszaadni az ünnepnapokat Neki, többször ott lenni a templomban, szeretném cselekedni az Ő akaratát; szeretnék kitartóbban küzdeni a bűneim ellen. Egy új év ilyen célok kitűzésére is jó lehetőség. Nemcsak arra adatik egy-egy újabb év, hogy rohanj, dolgozz, szórakozz, hanem arra is, hogy megismerd Isten szeretetét.

Alapigénkben egy emberről hallottunk, aki szintén futott, mégpedig Jézushoz – olvastuk a 17. versből. Érdekes magunk elé képzelni ezt a jelenetet: megy Jézus a tanítványokkal, beszélgetnek, és feltűnik messziről egy ember, aki fut feléjük. Miért fut? Odaér, leborul Jézus elé és kérdez: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy elnyerjem az örök életet?

Ennek az embernek a kérdése elgondolkodtatott. Olyan sokféle kérdés van bennünk ilyenkor az újév elején. Gyertek, keresgéljünk közöttük. Találunk ilyen kérdést magunkban: vajon, mit hoz ez az év számomra? Enyhül-e a gazdasági válság? Megmarad-e a munkahelyem? Tudom-e törleszteni a banki adósságokat? Lesz-e termés? Sikerül-e az érettségim, felvételim / a gyermekem felvételi, érettségije? Meggyógyulok-e, vagy szeretteim jobban lesznek-e? Vajon ebben az évben megtalálom-e az „igazit” – gondolja, aki keresi a társát. A sok kérdés között, ami ilyenkor év elején foglalkoztat, találunk-e ahhoz hasonlót is, amilyen ezé a Jézushoz futó emberé volt? Például: Hogy találom meg a kegyelmes Istent? Milyen terve van az életemre vonatkozóan? Mit bíz rám ebben az esztendőben? Mit kell tudnom az örök életről?

Akiket ilyen jellegű kérdések foglalkoztattak és már megtalálta rájuk a választ, az dicsérje Istent az új év kezdetén! Akiben ott vannak a kérdések, de még nem kapott feleletet, az keresse kitartóan ebben az évben is. Kérdezz, keress Annál, aki egyedül illetékes a válasz megadásában. Akinek a kérdései között *még vagy már* nincsenek ott az ilyen jellegű kérdések – talán elfojtja magában, vagy már kiiktatta –, nem lehetne felvenni most? Addig, amíg van időnk és lehetőségünk a kérdezésre. Amíg van benned nyitottság, lelki érzékenység Isten válaszát meghallani. Amíg adatik rá esély.

Az evangéliumban szereplő ember udvariasan szólítja meg Jézust: „Jó Mester” – mondja. Jézus viszont elhárítja magától azt a méltatást, ami benne csak az embernek szól. Válasza így hangzik: ismered a parancsolatokat. Cselekedd és élsz! Az ember azonnal válaszol: ifjú koromtól fogva a parancsolatok szerint cselekedtem. Mai változatban ez így szokott hangzani: én becsületes, jó ember vagyok, soha, senkinek nem ártottam!

Ez az ember is Isten törvénye cselekvőjének ismerte önmagát. Hogyan látja őt a Szívek Ismerője? Salamon király templomszentelő imájában ezt mondta: *Egyedül Te ismered, Uram minden embernek szívét!* Még az ember sem ismeri teljes mélységében a maga szívét, szívének-lelkének indulatait. Egyedül Isten az, Aki teljesen ismeri a szív titkait.

A felolvasott történetben ezután így szólt szelíden, tapintatosan a Szívek Ismerője ehhez az emberhez: egy fogyatkozásod van (csupán). Add el a vagyonodat, oszd szét a szegények között és gyere, kövess engem, felvéve a keresztet. Az embernek „elborult az arca” – olvassuk az új fordítású Bibliában. Ebben az egyetlenegy fogyatkozásban lelepleződött a szíve, megmutatkozott, hogy mi van a mélyben. Kiderült, hogy menet közben ez a szív odatapadt a vagyonhoz, annyira, hogy már nem tud leválni róla. A parancsolatokat megteszi, de egészen új életstílust nem tud kezdeni. Egy új életszemléletet, amelyben valami – valaki – más szabjon neki irányművet és ritmust, mint a vagyon..., azt nem tudta felvállalni. „Elborult az arca”, amikor meghallotta Jézusnak ezeket a szavait. Elszomorodik, nem tud válaszolni, elmegy búsan, mert „nagy vagyona volt” (23. v.). Nem tudott megválni tőle. Ami pedig a legrosszabb, hogy a nagy vagyona elhomályosította látását, eltakarta szeme elől Jézus hívásának értékét, azt a páratlan értékű lehetőséget, hogy Jézus tanítványa legyen.

A vagyon biztonságérzést és státuszt ad a világban. De le is foglal, és úgy tűnik, esetenként – ha túlnó? –, diktálja a ritmust is. Megszabja az életstílust. És ami a legveszélyesebb, elhomályosíthatja a vágyott, keresett örök élet *értékét* is. Annak ellenére, hogy megléte, bármennyire biztosnak tűnik, mégis bizonytalan. A magyar szavunk nagyon kifejező: vagyon. Ha kicsit játszunk a szavakkal, régiesen kifejezve azt is mondhatjuk, ma vagyon vagyon, holnap lehet, már nincs vagyon. Azon a napon pedig, amikor elhangzik felénk is a hazahívó mennyei szó, mindegy, hogy mennyi a vagyon, az mind itt marad, a sok és a kevesebb is, csak a mennyben is értékelt lelki kincs jöhet át velünk a túlsó partra.

Egyedül Isten ismeri minden ember szívét. Ő tudja, melyikünk szíve valójában mihez tapad, miben bízik, ott a mélyben mi ad neki örömet, biztonságot. A Szívek Ismerője meg tudja mondani a valós képet annak, akinek van bátorsága megkérdezni Tőle: Uram, milyennek látod a szívemet?

Te szoktál-e így kérdezni? Meg mered-e várni a választ? Tudod-e imádkozni akár újévi kérésként Dávid kérését: „Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,23–24, új fordítású Biblia) Akinek ilyen imádsága is

van, annak nem kell azt hallania majd az utolsó napon: sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, gonosztevők. (Mt 7,23)

Olvastam egy aranyos történetet egy kisleányról, akit az édesanyja elküldött a közeli üzletbe vásárolni. A kisleány illedelmesen köszönt, elmondta, mit kér, fizetett, majd megköszönte a kiszolgálást. Az elárúsítónőnek nagyon megtetszett a jól nevelt kisleány. Odatartotta a cukorkásdobozt, és biztatta a kisleányt: Vegyél, kisleány. Szeretnék megjutalmazni. A kisleány elvett egy szem cukorkát, mire az elárúsítónő mosolyogva mondta: ne csak egyet vegyél, markoldj bele bátran a dobozba. A kisleány ragyogó szemekkel nézett a hölgyre, és így szólt: akkor markoldj te nekem! Miért? – kérdezte az elárúsítónő. – Mert a te kezéd nagyobb! – hangzott a válasz.

Az új év kezdetén lehet így tekinteni Istenünk felé és kérni Őt: Atyám, markoldj te nekem erre az évre! Mérd a te markoddal mindazt, amit adni akarsz. Mérd nekem a te markoddal a kegyelmet, a bocsánatot, az alázatot, a te Lelkedet, az áldást! Mérd a te kegyelmes markoddal a próbákat is! Te markoldj nekem lelki kincseket, mindazt, amire szükségem van, bölcsességet, tisztánlátást, erőt! Markold te és úgy add nekem igéd áldását, jelenléd örömeit ebben az esztendőben.

Ő segítsen minket hittel kérni, hittel jönni Hozzá nemcsak az év első napján, hanem mind a 365 napon! Úgy legyen! Ámen.

Átölelt az Isten

Első lépés a jövő felé: vissza a Bibliához, a teljes Szentíráshoz. Ahhoz a Bibliához, amely legalább annyira személyes és közösségi istenélmények gyűjteménye – mondhatnánk –, jegyzőkönyve, mint amennyire elvont teológiai tanításoké. Legyen bátorságunk a régi latin egyházatyáktól örökölt római–latin jogi kategóriákban gondolkodó teológiától eljutni a jézusi, Abba-melegségű teológiához: „váratlanul átölelt az Isten”. Ez a mi evangéliumi tapasztalásunk. Ez a ma és az örök holnap érvényes öröme.

A tanításoktól okosabbak leszünk, az istentapasztalatok átvisznek a halálból az (örök) életbe. A Jézusban átélhető istentapasztalás lényege valamilyen formában mindig ez: átölelt az Isten.

Farkas József

Lectio continua

Id. Fazakas Sándor

Derecske, Magyarország

Találván egy drágagyöngyre

Alapige: Máté 13,45–46

Az ige megértéséhez

Az emporos nagykereskedőt, hajós kereskedőt jelent, ellentétben a kapélossal, mely csupán szatócsot, kiskereskedőt jelöl. A Tamás evangéliuma szerint ennek a nagykereskedőnek volt egy kereskedése, phortionja. Ezt adta el, hogy megvehesse a drágagyöngyöt. A phortion az ApCsel 27,10-ben hajórakományt, hajóterhet jelent. Bár Máté evangélista nem utal arra, hogy ez a kereskedő mivel kereskedett, de ő is egyértelműen gyöngykereskedőnek tekinthette. A példázat üzenete tekintetében ez teljesen másodlagos.

margarités = gyöngy. Ószövetségi héber megfelelője a peninim, melyet nem csak a zsidó tradíció, de Luther és Károli is korallnak fordít. Belőle származik a Peninna héber női név (1Sám 1,2–6). A JSir 4,7 a korall színét pirosnak nevezi. Ósidők óta az egyik legkeresettebb, legkívánatosabb ékszer és árucikk, mellyel sokan kereskedtek. Jób 28,18 és Ez 27,16 a korall alatt valószínűleg a nagyon értékes drágagyöngyre gondol. A Jel 17,4 és a 18,12.16 szerint a nők egyik ékessége. A gyöngyhalászok által a Vöröstengerből, a Perzsa-öbölből és az Indiai-óceánból felszínre hozott gyöngyökből már akkor ékszereket és nyakláncokat készítettek. Ókori híradások milliós értékű drágagyöngyökről beszélnek. Cézár, későbbi gyilkosa, Brutus édesanyjának egy 6 millió sesterce (ó-római ezüstpéNZ, 1000 sesterce egy sestercium) értékű drágagyöngyöt ajándékozott. Kleopátra gyöngyét 100 millió sestercre becsülték. 1Tim 2,9 szerint „az asszonyok tisztességes öltözetben szemérmertességgel és mértékletességgel ékecsítsék magukat; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel... A Jel 21,21 Isten városának, az új Jeruzsálemnek elképzelhetetlen dicsőségét így írja le: „A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy, minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala...”

Máté különbséget tesz az igaz gyöngy, kalos = szép, jó (45. v.) és a drága gyöngy, polytimon margaritén, azaz értékes gyöngy (46. v.) között. A polytimon itt nem felséget, pompást, hanem rendkívül értékest jelent. Ilyen az Isten országa. Jézus ezért választotta a drágagyöngyöt példázata alapjául. A Tamás evangéliuma is így tekint a megtalált drágagyöngyre.

A pepraken panta osa eichen = mindenét eladván, amiye van megfogalmazás tartalmilag teljes összhangban van a Tamás evangéliumának megállapításával: „...és eladván kereskedését” A helyzet ezt kívánja, más nem is történetelt volna. De Máté mintha fokozná a tamási megállapítást, valószínűleg a 13,44 hatására. Bár a kereskedő csupán igazyöngyöt keres, de amikor drágagyöngyre bukkan, mindenét eladja, hogy azt megvásárolhassa. Tette arról árulkodik, hogy ezen a területen ő egy igazi szakember, olyan specialista, aki különbséget tud tenni a kalos, azaz igaz, és a polytimós, azaz a drága, értékes között. Bár a lelet a kereskedő számára igazi meglepetést jelent, a hangsúly mégsem ezen van, hanem az apo tés charason, azaz a felette való örömmön, mely ebben a példázatban is érvényes, bár a 44. vers megállapítása példázatunkból hiányzik, azaz nem ismétlődik. Ez a nagy, mindent felülmúló öröm lesz úrrá a kereskedő lelkén és értelmén, valósággal rabul ejti. Ennek a magával ragadó, mindent elsőprő örömmek a fényében minden elhalványul a megtalált drágagyöngy fényéhez képest.

A kereskedő, aki csak igazgyöngyöt keres

Óriási meglepetésben van része, hiszen csak igazgyöngyöt keres, és mégis drágagyöngyre talál. Lehet, hogy te is csak igazgyöngyöt keresel, egy kis igaz keresztyénséget önmagadban és másokban, és ennyivel be is érnéd, de ha majd egyszer rátalálsz váratlanul a drágagyöngyre, Isten felbecsülhetetlenül értékes ajándékára, Isten országára, az téged is elbűvöl, hatalmába ejt, úrrá lesz rajtad, és addig nem tágítasz, míg nem lesz a tiéd.

Egy hercegnő egyszer születésnapjára egy nagy és súlyos csomagot kapott a vőlegényétől. Várakozással bontotta ki, de csak egy vasgolyó volt benne. Csalódva és bosszúsan hajította a sarokba, de az földet érve szétnyílt, és egy ezüst golyó hullt ki belőle. Felvette az ezüst golyót, elkezdte forgatni, csavargatni, míg végül kinyílt. Egy arany ékszertartót rejtett magában. Azt is elkezdte forgatni, mígnem egy gombra talált. Mikor azt megnyomta, egy gyönyörű, gyémántkövel díszített aranygyűrűt látott, mellette egy egysoros levélke: „Írántad való szeretetből”. Így van ez a Bibliával, a Biblia üzenetével, Isten országával is. Első látásra, hallásra oly titokzatosnak, nehézkesnek, homályosnak, olykor bosszantónak tűnik, hogy az egészet sutba vágod. De ha elkezded rendszeresen forgatni, minden oldaláról nézegetni, oldalról-oldalra olvasni, előbb-utóbb előtted is kinyílik, újabb szépségek, mélyben rejtőző értékek, valami hihetetlenül szép dolog tárul a szemed elé, gyémántnál, drágagyöngynél is hallatlanul értékesebb: Isten országa, ezzel a rövid isteni üzenettel: „Írántad való szeretetből” Isten Igéje, Isten országának örömmüzenete nem más, mint Istennek hozzád szóló szerelmes levele. Minél többet forgatod, minél inkább elmélyülsz benne, annál inkább lenyűgöz, hatalmába kerít, valósággal elbűvöl ez a drágagyöngy, mely a tiéd is lehet, Istennek írántad érzett mély szeretetéből, Krisztusnak a keresztfán éretted bemutatott áldozatáért. Erről van szó ebben a példázatban.

Ez a kereskedő, ellentétben a szántóföldben elrejtett kincs emberével, keres. Igazgyöngyöt keres. És nem hiába. Ha istenkereső ember vagy, te sem keresel hiába. A kereskedő egy valódi, szinte felbecsülhetetlen értékű drágagyöngyre talál. Álmában sem sejtette, hogy ilyenre talál. Mint minden gyöngykereskedő, ő is csak egy igazgyöngyöt keres, egy átlagos igazgyöngyöt, semmi mást. A drágagyöngy létezéséről mit sem tud, sejtelve sincs róla. Lehet, hogy ez a gyöngykereskedő társainál igényesebb, tapasztaltabb, megfontoltabb, de mindenképpen egy normális üzletelés keretén belül képzelte el vállalkozását. De amikor rátalál a drágagyöngyre, ez a normális üzletelés teljesen a háttérbe szorul. Ez a drágagyöngy nem az ő keresésének, üzleti érzékének, adottságainak, rátermettségének a jutalma, *véletlenül* talál rá. Így van ez Isten országával is. Ez a kereskedő egy soha nem álmodott, váratlan felfedezésre jut, mely végtelenül meglepi. Olyannyira lenyűgözte őt ez a felfedezés, hogy eddigi egzisztenciája teljes fordulatot vesz, mintegy visszájára fordul. Olyan értékfeletti értékre talált, melyet egy nem gyöngykereskedő talán otthagyt volna. De ő nem hagyja ott. Számára semmi sem drága, csak hogy azt megszerezhesse magának. Ő semmitől sem retten vissza, elképzelhetetlen ára sem riasztja el. Megvásárolja, hiszen ez a drágagyöngy egy még nagyobb nyereséggel kecsegteti.

Ha rátaláltál életed nagy kincsére, Jézusra, Isten országára, az nem kitartható keresésed eredménye, következménye, hanem Isten *kegyelmi ajándéka*. Nem te kerested azt, előbb keresett meg ő téged. Lydiával is így történt: „...az Úr megnyitá szívét.” (ApCsel 16,14) Pál apostol sem kereste, váratlanul talál rá a damaszkuszi úton. A legtöbbet adta érte, amit csak adhatott: az életét. Talán senki más nem tapasztalta meg a Saulból lett

Pálnál jobban, hogy ez a rá- és megtalálás kegyelemteljes véletlen. Egy biztos: Pál damaszkuszi útjának, de a te saját damaszkuszi utadnak a háttérében is Isten megvilágító Szentlelke áll, mely felszínre hozza az elrejtett kincset. De sokan sorjáznak az evangéliumokban, akiket teljesen lenyűgözött és hatalmába kerített a drágagyöngy. Gondolj az apostolokra, Zákheusra, a bűnös asszonyra, a szegény özvegyasszonyra, akik mindenüket otthagyták, mindenüket feláldozták ezért a drágagyöngyért, Isten országáért. Nekik nincsenek fenntartásaik, kifogásaik, mint a gazdag ifjúnak, ők nem okoskodnak, nem elővigyázatoskodnak. Ők a „nem normálisak”, akik kilógnak a sorból, ők azok, akik a széles út helyett a keskenyet, a tágas kapu helyett a szorost választják. Te melyik sorba álltál be, te kikhez tartozol? Ha te még sohasem tapasztaltad meg a drágagyöngynek a kereskedőre gyakorolt büvkörét, Isten országának rabul ejtő erejét, akkor egyszerűen nem érted és nem is sejtéd, hogy mi történik, mi megy végbe itt. Jézus övéi közé jött. Ma is övéi közé jön. És az övéi nem fogadták be. Te sem fogadod be? Asztalához hívta őket, és ma is asztalához hív téged. Te is kimented magad? De sokan látták és látják ma is ezt a drágagyöngyöt, és nem akarják megszerezni maguknak. Miért? Erre a kérdésre példázatunk válasza egyértelmű: azért, mert hihetetlenül sokba kerül.

És mindenét eladván, amije volt

a) ...és felette való örömben... Az előbbi példázatban ott van, textusunkból azonban hiányzik ez a megállapítás, de a sorok közül jól kiolvasható. Amikor a kereskedő rátalál a nem keresett drágagyöngyre, végtelen öröm tölti be a szívét, mert ismeri annak rendkívüli értékét. De ez az öröm akkor is ott marad a szívében, amikor mindenét eladja, csak hogy övé lehessen a drágagyöngy. Ha más ok miatt kellett volna megválnia mindenétől, bizonyára aggodalom és keserűség lett volna úrrá rajta. De így nem. Károli *gyönyörűséges* igának, Luther *sanftnak*, azaz szelídnek, gyengédnek, mások *sűsnek*, azaz édesnek fordítják. Miért? Mert ez tulajdonképpen nem is iga, nem is teher. A Krisztus követésében, drágagyöngyre találásodban önmegtartóztatásod, mindenről való lemondásod *nem eshet nehezedre*. A keresztet, melyet önként vettél magadra, te is képes lehetsz örömmel hordozni. Ez az öröm minden körülmények között örökre ott marad a szívedben. Ez a drágagyöngy volt a forrása a napkeleti bölcsek örömének, amikor megérkeztek oda, „ahol a gyermek vala. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének.” Ez volt a forrása a betlehemi pásztorok örömének is, amikor rátaláltak a jászolban fekvő drágagyöngyre, „dicsőítvén és dicsérvén Istent mind azok felől, amiket hallottak és láttak” A szerezcsenországi komornyik, miután rátalált Jézus Krisztusra, „tovább méne az ő útján örömmel” És még hányan utána! Ha majd egyszer téged is hatalmába kerít Isten országának örömmüzenete, felette való örömben add oda a legértékesebb kincsedet, a szívedet cserébe. Lehet, hogy a világ szemében, mely mit sem tud erről a kétségbevonhatatlan, boldog örömről, olyan *örültnek tűnhetsz*, aki lemondott a világi örömökről, és örökre elszalasztotta azokat. Lehet, hogy kereszted miatt, mely „bolondság azoknak, akik elvesznek”, kikacagnak, kigúnyolnak, magányos maradsz, és sok szenvedés és kísértés vár rád. Lehet, hogy a saját életedben is jönni fognak olyan pillanatok, amikor Krisztus melletti döntésed, keresztyén magatartásod saját szemedben is különösnek, sőt abszurdumnak fog tűnni. De ha látod a célt magad előtt, a drágagyöngy birtokában kimondhatatlanul boldog leszel, és boldog mosollyal az arcodon fogod választani a keskeny utat és a szoros kaput, olyankor is, amikor mások csodálkozva fogják hajtogatni a fejüket miattad. Örömöd akkor lesz „felette való”, amikor te is rátalálsz arra, amit Jézus így fogalmaz meg: „De egy a *sziükséges dolog*, és Mária a *jobb részt* választotta, mely el nem vétetik őtöle.” (Lk 10,42) Ez a jobb rész legyen örök örömöd örök forrása!

b) ...és mindenét eladván amije van.

A tövismadár életében egyetlenegyszer, de akkor oly gyönyörűen és csodásan énekel, ahogy egyetlen madár sem a világon. Attól a pillanattól kezdve, hogy kirepül a fészkeből, addig nem nyugszik, míg tövisfára nem talál. Amikor rátalál, úgy száll le a tövisfa ágára, hogy egész testével beleeresszkeedik annak éles, hosszú tövisébe. És ekkor elkezdi énekelni. Kínjait legyőzve, haláltusájában éneke sokkal szebb a pacsirta örömjongásánál, a fülemüle fuvolázásánál. Gyönyörű énekéért az életével fizet. Amikor énekel, mindenki ráfigyel, talán még a jó Isten is mosolyog az égben. Mert a legszebbért, a legjobbért a legnagyobb áldozatot hozza meg. Így vagyunk Isten országával is, érette az életedet, az óemberedet kell feláldoznod. Csak az ilyen élet lesz mennybe szárnyaló, új éneket éneklő élet. Mennyibe kerül Isten országa? Ennyibe! Teljesen megmagyarázhatatlan és érthetetlen.

Vajon hogyan *magyarázta meg* ez a kereskedő övéinek, szomszédjainak, barátainak, üzlettársainak, hogy mindenét, amije csak volt, egyetlen drágagyöngyért adta oda? Meg lehet magyarázni a lehetetlent, a képtelent? Megértetni másokkal azt, ami vele történt, teljesen reménytelen. Ráadásul azt, amin gyorsan túl kell adni, feltétlenül muszáj eladni, csak áron alul veszik meg, miként a végkiárúsítások idején is.

Az, ami történik, *szokatlan* dolog. Azzal, hogy mindenét eladja egyetlen drágagyöngyért, a megszokott kereteket töri össze. Olyat tesz, amire nemigen van példa, amely a komoly, felelősségteljes polgári életben nem éppen illendő, a kereskedelemben pedig nem szokásos. Magatartása figyelmen kívül hagyja a józan kereskedelmi szempontokat. Egyáltalán mit ér azzal, ha övé a drágagyöngy, de eközben koldusszegény lett, hiszen semmije sem maradt? Okos dolog ez? Nem lett volna bölcsőbb és méltányosabb a családjá szempontjából, ha egyáltalán volt családjá, ha tevékenységét csupán az igazgyöngy kereskedésre korlátozta volna, ahelyett, hogy kedvtelésének áldozta fel önmagát és családját? Legalább az utolsó pillanatban nem kellett volna felülkerekednie a „józan észnek”? Vajon hányan csóválhatták a fejüket féktelen, eszement tette miatt, hányan nevezhették őt titokban félbolondnak, vagy teljesen örültek? Aki nem ismeri fel a drágagyöngy igazi értékét, így ítélkezik. De egyszer majd eljön az idő, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy az örültség valóban bölcsesség volt, és minden felette való szánakozás ostobaság.

Mindenét odaadta egyetlen drágagyöngyért. *Nem túlzás?* Ugyanis ebben a mindenben az is benne van, amit általában nem szoktak eladni. Bizonyára azokat a tárgyakat is el kellett adnia, melyek nap mint nap kegyeleti érzéseket ébresztettek a szívében, melyekhez régi, szép emlékek fűzték, melyekhez különösen ragaszkodott, melyeket pénzben nem lehet kifejezni. Ha volt, el kellett adnia a nagyapa örökségét is, egyetlen kecskéjét az istállóból, a falról a régi, patinás festményt, az egyetlen igazi mesterművet. Ha mérhetetlenül gazdag lett volna, minden bizonnyal nem kellett volna mindenét, amije volt, eladnia. De nem volt mérhetetlenül gazdag.

Amikor rátalált a drágagyöngyre, a *vagy-vagy* döntés pillanatát élte meg. Vagy mindenét eladja, és semmije sem marad, vagy mindent megtart magának, és örökre elveszíti a drágagyöngyöt, melyre véletlenül talált rá. Az üdvösségre találás pillanata együtt jár a szíved elvesztésével, mely többé már nem a tiéd. Le kell mondanod róla. Konkrét döntésed egyetlen szóban fejezhető ki: Krisztus-követés. Ennek a lényege pedig az *osztatlan* szív. Csak akkor nem adsz oda mindent Isten ügyéért, ha képtelen vagy felfogni annak értékét. Hidd el, ez a drágagyöngy, Isten országa összetörhetetlen, elveszithetetlen, és már e földi életben a tied lehet.

A megtalált drágagyöngy, Isten országa téged is cselekvésre indít, akcióra készítet. Megtalálásának magától érthető következménye a tanítványok esetében is az volt, hogy

elhagyták, otthagyták a halászhajót, az otthont, a pénzváltó asztalt. Olyan erő és hatalom Isten országa, mely képes otthagyni veled régi énedet, életedet, hogy mindenestől Istené lehess. Vakmerő, kockázatos, merész dolog *mindent egy lapra feltenni*. Ez az oka annak, hogy sokan csak megbámulják a drágagyöngyöt, Isten országát, de ott hagyják a „kirakatban”, visszautasítják a meghívást a királyi menyegzőbe. Amikor Pál apostol visszatekint arra a pillanatra, melyben döntött a drágagyöngy, Krisztus mellett, így szólt: „De amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélem. Sőt, annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.” (Fil 3,7–8)

Mibe kerül? A szívedbe, a személyes életedbe, önmagadat kell érette odaadnod, önmagadtól kell megszabadulnod, elszakadnod, le kell mondanod arról, hogy a magad ura légy. Többé nem a magad igazát keresed, és nem a magad erejéből akarsz megigazulni. Ettől a pillanattól kezdve egyedül Istennek adsz igazat. Többé már nem te vagy a fontos, hanem Isten. Többé semmit sem tartasz meg magadnak, melyről tudod, hogy nincs összhangban Isten akaratával. Mit jelent hát mindent odaadni? Hogy benne hiszel, neki engedelmeskedsz, azaz Igéjét befogadod, és aszerint élsz. Arra a kérdésre, hogy valóban mindenről le kell mondanod, hogy a tied lehessen az örök élet, Kálvin így válaszol: „Nem részestül az evangélium az őt megillető tiszteletben, *ha csak föléje nem emelkedik* mindenikünkél a világ javainak, gyönyöreinek, tisztségeinek és előnyeinek, még pedig annyira, hogy megelégedve a nekünk ígért lelki javakkal, *el nem hanyagoljuk mindazt*, ami amazokból reánk árad. Krisztus tehát csakis a kegyességgel ellentétes dolgok megtagadására buzdítja a benne hívőket: emellett azonban megengedi, hogy Isten időleges jótéteményeit úgy használják és élvezzék, mintha nem élnének vele.” Tanuld meg a nagy leckét: egyszerre adni oda mindent Isten országáért, és semmit sem elhanyagolni e földi életben. Ezzel a józansággal áldjon meg benneteket a mindenható Isten. Ámen.

Ajánlott irodalom

- BRUNNER, P. In: EICHHOLZ G.: *Herr tue meine Lippen auf* 3. Emil Müller Verlag, Wuppertal/Barmen 1964, 348–355.
- HOFFSÜMMER, W.: *Kurzgeschichten für Gottesdienst, Schule und Gruppe* 2. Grünewald Verlag, Mainz 1990, 59–60.
- JEREMIAS, J.: *Die Gleichnisse Jesu*. Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen 1962, 198–199.
- KÜHNER, A.: *Überlebensgeschichten für jeden Tag*. Neukirchen-Vluyn 1994, 50.
- LOHMAYER, E.: *Das Evangelium des Matthäus*. Vandenhoeck-Ruprecht Verlag, Göttingen 1956, 227.
- KÁLVIN János *Magyarázata Máté, Márk, Lukács összhangba hozott evangéliumához*. 2. Székelyudvarhely 1939, 155–156.
- RIENECKER, F.: *Das Evangelium des Matthäus*. R. Brockhaus Verlag, Wuppertal 1994, 191–193.
- SCHLATTER, A.: *Das Evangelium nach Matthäus*. Calwer Verlag, Stuttgart 1995, 221.
- SCHLATTER, Th.: Perlen. In: *Calwer Bibelllexikon*. Calwer Verlag, Stuttgart 1979, 1037.
- SCHNIEWIND, J.: *Das Evangelium nach Matthäus*. NTD 2. Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen 1950, 173.
- SCHWEIZER, E.: *Das Evangelium nach Matthäus*. NTD 2. Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen, 1973, 203.

Prédikációk az egyetemes imahétre

Az egyetemes imahét igehirdetési terve 2013-ra

Istennel együtt járni

Mikeás 6,6–8

1. nap. Vasárnap. Menjünk együtt – párbeszédet folytatva egymással.

1Móz 11,1–9	Bábel története és a mi megosztottságunk alapja.
Zsolt 34,11–18	Jöjjetek és hallgassatok reám. Isten párbeszédre hív.
ApCsel 2,1–12	A Szentlélek kitöltetése az egymás megértésének ajándéka.
Lk 24,13–25	Beszélgetés az úton a feltámadott Jézussal.

2. nap. Hétfő. Együtt járva a Krisztus szétszakított testének tagjaival.

Ez 37,1–14	Életre kelnek-e még ezek a csontok?
Zsolt 22,1–8	Isten szolgálja – akit gúnyoltak és csúfoltak – Istenhez kiált.
Zsid 13,12–16	Menjünk Jézushoz – a táboron kívülre.
Lk 22,14–23	Jézus megtörte a kenyeret – önmagát adta ajándékkul.

3. nap. Kedd. Menjünk a békeesség felé.

2Móz 1,15–22	A héber bábák Isten iránti engedelmessége a fáraó parancsával szemben.
Zsolt 17,1–6	Az imádság: bizalommal szemlélni Isten munkáját.
2Kor 3,17–18	Isten gyermekeinek dicsőséges szabadsága Krisztusban.
Jn 4,4–26	A Jézussal való beszélgetés a samáriai asszonyt a felszabadult élet felé vezeti.

4. nap. Szerda. Járjunk úgy, mint akik a föld gyermekei vagyunk.

3Móz 25,8–17	A föld közös javunk, nem privát hasznunkra adatott.
Zsolt 65,5b–13	Isten kitölti termést ajándékozó kegyelmét a földre.
Róm 8,18–25	A teremtés egészének sóhaja a megváltás után.
Jn 9,1–11	Jézus gyógyítása: sár, testek és víz.

5. nap. Csütörtök. Élünk és járunk Jézus barátaiéért.

Énekek 1,5–8	Szeretet és szerelem.
Zsolt 139,1–6	Ti kerestetek engem és megismertetek engem.
3Jn 1,2–8	Vendégszeretet Krisztusban a barátaink felé.
Jn 15,12–17	Titeket barátainknak mondalak.

6. nap. Péntek. Nehézségek és akadályok fölött járva.

Ruth 4,13–18	Ruth és Boáz leszármazottjai.
Zsolt 113	Isten a szükségben levők segítsége.
Ef 2,13–16	Krisztus lebontotta a közöttünk levő válaszfalat.
Mt 15,21–28	Jézus és a kanaáni asszony.

7. nap. Szombat. Együttérzéssel élni és járni.

4Móz 27,1–11	A lányok örökösödési joga.
Zsolt 15	Uram, ki lehet sátrának vendége?
ApCsel 2,43–47	A tanítványoknak mindene közös volt.
Lk 10,25–37	Az irgalmas samaritánus.

8. nap. Vasárnap. Járjunk együtt Isten dicsőítésében!

Hab 3,17–19	A nehéz időkben is dicsérjük Istent.
Zsolt 100	Az egész föld imádja Istent!
Fil 4,4–9	Örüljete az Úrban mindenkor!
Lk 1,46–55	Mária dicsőítő éneke.

A teljes anyag elérhető az alábbi két címen:

www.wcc-coe.org programes/spirituality and worship/Week of Prayer for Christian Unity 2013

December közepétől magyarul: Google / Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa.

Első nap

Sógor Géza
Kányád

Párbeszédben maradni

Alapige: Lukács 24,13–35

Gyakran hallunk ilyen híreket:

- „Kialakulóban van a párbeszéd a két fél között”;
- „Erőfeszítésbe került fenntartani a párbeszéd lehetőségét a két fél között”;
- „Meggzúnt a párbeszédnek az esélye a két fél között”

A mai nap a Krisztus-követők, a mai tanítványok, ismertebb szóval a keresztyének párbeszédre való lehetőségéről, készségéről olvasunk.

Az egész hét vezérgondolatát így adták elénk a szervezők: *Istennel járni*. Erről nekünk, erdélyieknek ismerős ének jut eszünkbe:

*Istennel járni, lakozni, szent élettel illatozni
Igaz hitben nem habozni, Jézus Krisztus taníts, taníts imádkozni!*

Imádság: itt kezdődik a párbeszéd lehetősége! Attól lehet párbeszéd testvérek között, hogy Isten szóba áll velünk. Ez a csoda valójában kötelez bennünket arra, hogy keressük a párbeszéd lehetőségét. Nem mondhatjuk már egymásnak: semmi közöm hozzád! Vagy: nem tárgyalok többé veled! Urunknak beszéde van velünk. Szólítgat, terelget, buzdít, bátorít, fedd, int: mikor mire van szükségünk. Ebből hatalmas erőt merítünk. A Teremtőnek terve van velünk, ezt Jézus Krisztusban elénk is tárta, meg is mutatta. Hallatlan öröm fakad abból, hogy bár nem érdemelnénk meg, Krisztus szóba áll, párbeszédet kezdeményez, sőt: közösséget vállal velünk (útitárs, asztaltárs a történetben)!

Imádság: válaszolhatunk neki. Kérdezhetjük. Amikor ilyen párbeszédben maradunk Urunkkal, akkor tudunk egymással is párbeszédet kezdeményezni, majd párbeszédben maradni.

- Nézzük meg közelebbről az „emmausi tanítványok” esetében, miről/kiről szólt a párbeszéd közöttük,
- hogyan kapcsolódott bele ebbe Jézus, majd
- hogyan alakult ezután a párbeszédük.

1. Tanítványai Róla beszélnek

Mi miről, kiről szoktunk beszélgetni?

Figyeljük meg beszélgetéseinket. Készítsünk leltárt: mennyi benne a panasz, a siránkozás, a rossz hír, a búslakodás, és mennyi benne a jó hír, az öröm, a bizakodás, egymás bátorítása, buzdítása. Helyet kap-e egyáltalán AZ ÖRÖMHÍR a beszélgetéseinkben? Emmausi elődeink (a tanítványságban) a törtétekről beszélgettek egymással. Több, mint valószínű, hogy a Jézus keresztfeszítése óta törtétekről, vagy esetleg a Jeruzsálembé való bevonulás óta lezajlott eseményekről.

Az első bátorítás a történetükből az, hogy miközben Róla beszélgetnek, melléjük szegődik. Ne szégyelljünk Róla beszélni, ne restelljük AZ ÖRÖMHÍRT! Hiszen csak mi, mai tanítványai tudunk erről! A világ senki mástól nem fog tudomást szerezni az evangéliumról! Csak tőlünk! Mi már nem bandukolhatunk lehorgasztott fejjel életünk

emmausi útjain! Mi már húsvét örömét megtapasztaltuk – a zsoltaáros szavaival élve –, 'megízleltük' Ő azt ígérte, hogy ahol ketten vagy hárman együtt leszünk az Ő nevében, jelen lesz közöttünk. Egy keresztyén újság munkatársa megkérdezett egy világhírű színeszt arról, hogy mi a sikerének a titka? A válasz így hangzott: mi egy meg nem történt dologról meggyőzően vallunk, ti pedig, bár az Örömhír birtokosai vagytok, ezt nem képviselitek elég meggyőzően! Pedig képviselhetnétek teljes meggyőződéssel.

Az is bátorító, hogy a kétségeinket, a félelmeinket, kérdéseinket („csak te vagy-e jövevény...?”) is megbeszélhetjük egymással. Nem kell eltitkolnunk egymástól, ha tanítványságunkon csorba esik, ha nem sikerült mindig és mindenben kitartanunk Krisztus ügyében („pedig mi azt reméltük”), ha kudarcot vallottunk a missziói megbízatásunkban: gyülekezeti, családi életünkben, embertársainkkal való kapcsolatainkban, a társadalomban. Miközben Róla beszélünk, vele kapcsolatos ügyünket, a legszentebb ügyet osszuk meg egymással: mellénk szegődik. Velünk van, minden napon a világ végezetéig, ahogyan mennybemenetele előtt ígérte.

2. Hogyan kapcsolódott bele Jézus ebbe a párbeszédbe?

Kérdésekkel és kritikával.

Olyan kérdésekkel, amelyekre nem neki van szüksége, hanem nekünk. Őtőle érkező kérdések tudnak kibillenteni bennünket a kétségek, félelmek, előítéletek jól megszokott, néha megszeretett állapotából. Mit kérdez Jézus?

o „Micsoda szavak...?”

Sokszor, miközben beszélgetünk, fel sem tűnik, hogy nem hozzánk méltóak azok a szavak, nem arról beszélünk, amiről kellene, magyarul félrebeszélünk! Hallgatunk arról, amiről szólani kellene. Fel sem tűnik, hogy megfélemedeztünk Urunk egyértelmű szavairól, ígéreteiről! Elég, ha egy temetés alkalmával megfigyeljük, miről beszélnek az emberek? Nem a feltámadásról, nem az örök életről, hanem a beletörődésről, az elmúlás kikerülhetlenségéről. Vagy: nem vigasztalódást kívánunk egymásnak, hanem részvétet. Az is valami, de tanítványoktól nem elégséges. Jézus tanítványaira több bízott! Kitől halljon a gyászoló a feltámadás, az örök élet evangéliumáról, ha nem Jézus követőitől. Azt kérdezte egy 8-9 éves kisgyermek nagyapja temetésén a szüleitől, hogy ha nagyapa most már Jézusnál van, akkor miért sírnak az emberek?

o „és miért vagytok szomorú ábrázattal?”

Ha egy egyházon kívüli ember, aki úgy toppan be gyülekezetünkbe, hogy csak annyit tud rólunk, hogy mi vagyunk az egyetlen közösség a világon, akik az Örömhír birtokában vagyunk, vajon mit fog tapasztalni? Ha csak annyit csipett el egy televíziós egyházi műsorból, hogy Jézus mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” és ezt kutatva felkeresi Jézus mai gyülekezetét, vajon mit fog tapasztalni? Beszéljünk erről egymással és nemcsak ezen az imahéten! Egy „pár beszédet” ez a téma is megérdemel!

o Kritikával: „Óh balgatagok és rest szívűek...”

Terhes örökség a kommunizmusból magunkkal hozott batyu: még mindig óvakodunk a kritikától. Óvakodunk gyakorolni és idegenkedünk annak elfogadásától. A kommunizmus öröksége az, hogy nem szólunk, ha kellene. Annak idején nem szóltunk, nehogy elvigyenek, nehogy elveszítsük munkahelyünket, nehogy bajunk származzon belőle. Vagy mert mindig a pártnak, a helyi párttitkárnak vagy a főnöknek kellett igazá legyen.

Jézus kertelés nélkül kritizálja a tanítványokat. Nem hisznek a prófétáknak, megfélemedeztek az Ő ígéreteiről is! Nem rombol, hanem segít a kritikájával. Emlékezteti őket. Segít hinni, bízni. Jézus kérdéseivel, kritikájával és nem utolsósorban írásmagyarázatával elindít bennük valamit: „avagy nem gerjedezt-é szívünk...?” Ha nyitottak va-

gyunk az Ige nekünk, rólunk szóló kritikája számára, akkor felébreszti a szunnyadozó hitet bennünk és megerősíti azt.

3. Hogyan alakult ezután a párbeszédük?

Jézus kérdéseit, kritikáját, írásmagyarázatát hallgatva kezdenek újra lelkesedni. Megmozdul valami bennük. Számítógépes fiataljainkat, gyermekeinket halljuk gyakran: az új vírusölő programmal újra működik a számítógép. A vírusölő program megtisztította a gépet, az újra „emlékezik” a tárolt adatokra, azokat elő tudja hívni, újak tárolására lesz képes. Jézus kérdéseire, kritikájára van szükségünk a megtisztuláshoz. Sokféle, hittünket, reménységünket, nem kevésbé szeretetünket megbénító „vírustól” szabadít meg bennünket Urunk, hogy kezében használhatóká váljunk újra, hogy az Örömhír ne ferdüljön el miattunk, ne „fagyjon le”, gyávaságunk, kicsinyhitőségünk, kételkedésünk miatt ne tűnjön el.

Az emmausi tanítványok nem akarnak megválni Jézustól: „kényszerítették őt...” Ez a vágy nem vált szomorúságra, amikor Jézust nem látják többé. Az asztalközösség, az úrvacsora emlékezteti őket arra, hogy ott lesz Jézus, ahol a tanítványai egy akarattal együtt lesznek. Ezért nem törődnek a 12 km-es úttal, amit már este és már nem bandukolva tesznek meg, hanem sietve. Az Örömhír nem hagyja őket nyugton. Nem tűr halasztást, várakozást.

Párbeszédeinknek ilyen folytatást kívánok, ilyen folytatásért imádkozzunk! Ámen.

Második nap

Varró Sándor

Nagyszében

Együtt járva a Krisztus szétszakított testének tagjaival

Alapige: Lukács 22,14–23

Krisztusban egybegyűlt testvéreim! Lukács evangélistának beszámolója alapján lelki szemeink előtt megelevenedik mindaz, ami Jeruzsálemben történt Kr. u. 33-ban. Az ünnepre való előkészületek mellett, a vallási hatóságokat erőteljesen foglalkoztatta Jézus elfogatásának gondolata. Stratégiájuk kidolgozásában azt latolgatták, hogy Jézust miként szigetelhetik el a sokaságtól, hogy elpusztíthassák. Júdás által megragadhatták a keresett alkalmat. Így nemcsak az ünnepi előkészületben haladtak előre, de gyilkossággal kapcsolatos előkészületekben is.

A világ arculata sok mindenben változott az elmúlt 2000 esztendőben. Politikai hatalmak váltakoztak, országhatárok megváltoztak, népek és kultúrák lettek nagyra majd omlottak össze. Pilátusról is már csak a történelemkönyvekből vagy a húsvéti prédikációkból hallunk. Egy azonban nem változott. A Krisztus és Krisztus követői elleni gyilkos stratégia. Julius Caesar szavai ma is érvényesek: Oszd meg és uralkodj! Az egyházak fokozatosan szigetelődtek el egymástól és ahelyett, hogy egységes szárazföldet alkottak volna, sok apró szigetté szakadtak, kitéve a történelem, kommunizmus, vadkapitalizmus, hitetlenség, erkölcstelenség roppant viharainak. Elvették anyagi értékeinket, amelyekkel iskolákat és kórházakat tartottunk fenn, kitiltottak bennünket az iskolából, intoleránsoknak bélyegeztek, mert felszólaltunk a családi egység megőrzése, az erkölcstelenség és a züllöttség ellen. Ezen harcok közepette döbbsentünk rá arra, hogy megosztottságunkban, egymástól való elszigeteltségünkben hogy meggyengültünk, mennyi

veszély fenyeget bennünket, mennyivel nehezebb egyen-egyenként megküzdenni ugyanazzal a gonddal, mint közösen.

Ezért ünnep számunkra ez az alkalom. Ünnep, amikor együtt imádkozhatunk, együtt reménykedhetünk, ugyanazon templomban áldhatjuk az Urat és kérhetjük az Ő segítségét. Krisztus összegyűjtött bennünket, hogy még egyszer megerősítse bennünk a tudatot: az Ő és egymás közösségében erősek vagyunk. Ez a hit ereje, a krisztusi közösség ereje. Maga Jézus is „vágva vágjuk” egy ilyen közösségbe. A Bárány asztalánál, az Ige terített asztala mellett jó nekünk együtt lenni. Különbözőségünk ellenére érezni lehet, hogy egy testhez tartozunk, a Krisztus testéhez, Krisztus egyetemes egyházához, Isten családjához.

A Mester keresi a szállást a páskabarány elfogyasztására. Elküld két tanítványt, hogy egy vizeskorsót szállító emberrel találkozzanak. Könnyű lesz felismerni ezt az embert, hiszen hagyományosan a nők és nem a férfiak hordták a vizeskorsókat. A férfiú egy szállásadóhoz fogja vezetni őket, aki rendelkezésükre bocsátja házában tágas vendégfogadó szobáját. Ezután minden úgy történik, ahogy Jézus előre elmondta. A ház gazdája szívesen fogadta Jézust tanítványaival együtt a páskavacsora elkészítésére és elfogyasztására. Nem tudjuk, hogy ki volt ez az ember. A Szentírás nem nevesíti meg. Azonban azt bizonyosan tudjuk, hogy megnyitotta házát és szívét Jézus előtt. Hogy miért nem nevezi meg a szentíró azt, akiről szó van? Talán azért, hogy mindenikünk átérezze: Jézus tőle is elvárja ugyanezt. Te legyél ez az ember! Az, akinek házában, egyházában Jézus mindig jól érzi magát. Így is mondhatnánk: otthon érzi magát. Mindig nyitva legyen a házuk és a szívük Jézus előtt, az ő követői előtt.

A Mester ma is kiválasztotta ezt a templomot, ezt a felekezetet és ezt a krisztusi otthonot. Úgy, mint egykoron, keresi a befogadást templomokban, otthonokban és szívekben egyaránt. De miről ismerhetők fel az ő követői, küldöttei, barátai? Jézus maga nyújt támpontot ehhez, mikor ezt mondja: „Arról fogják megismerni, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Jézus a református, katolikus, evangélikus, unitárius, ortodox, baptista közösségen túl egy szeretetközösséget szeretne megvalósítani. A következő lépés pedig az, hogy átvegyük a névtelen gazda szerepét. Nyissuk meg templomainkat, otthonainkat, szívünket Krisztus és az ő követői előtt. Még akkor is, hogyha ők más nyelven vagy más felekezetben hívják segítségül az Úr nevét. Mi nem vagyunk vetélytársak, annál kevésbé ellenségek. Aki így néz, az nem krisztusi szemmel látja a világot. A mi közös ellenségünk nem a más felekezetű hit, hanem a hitelenség. Ma úgy, mint régen, asztalhoz kell ülnünk Krisztussal és Krisztus nevében.

Eljött az óra – hangzik az ige súlyos, de ugyanakkor ünnepélyes megállapítása. „Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt...” (Lk 22,14) Jelen esetben az óra nemcsak a vacsorához ülés időpontját jelzi, de az Istentől rendelt időpontot is. Eljött az óra, azaz: a szenvedések bekövetkezésének küszöbén állunk. Eljött az óra. Szembe kell néznünk múltunkkal, egymásnak osztogatott sebeinkkel, szembe kell néznünk egymással. Egy gyönyörű szép gyermekdal ezt így fejezi ki: Ez az a nap, mit az Úr rendelt. Eljött a kölcsönös bűnbánat órája. A megbocsátás órája. Az egymásra találásnak órája, az egymás mellett és egymásért való imádságnak órája. Vállaljuk fel ezt az órát, miként Krisztus is vállalta, hogy az áldozat útján végighalad. Hogyha úgy érzed, hogy sok mindent el kell felejtél, sok mindent meg kell bocsássál és ez számodra túl nagy áldozat, emlékezzél arra, hogy mennyivel kisebb áldozat ez, mint amit Krisztus hozott érted és Isten más gyermekeiért.

Figyeljük meg, hogy miként nőnek fel a tanítványok hivatásuk betöltéséhez. Eddig Krisztusra hallgató tanítványok voltak, most már apostoloknak nevezi őket Lukács evangélista. Az *apostolos* görög szó jelentése: küldött, és ez már sugallja feladatukat.

Jézus küldi őket barátokhoz és ellenségekhez, hívőkhöz és hitetlenekhez, küldi az evangélium hirdetésére, az Isten országa megvalósítására. Krisztus mai tanítványa is küldött. Jézus ma elsősorban egymáshoz küld: bocsánatkérésre, közös imádságra. Feladatunk egyértelmű: az ellenségből testvért, a hitetlenből hívőt, a vetélytársból segítőtársat kell formálnunk. Hittel, szeretettel és imádsággal.

Jézus tanít a vacsora alatt. Elmondja, hogy az Emberfia elmegy, de az elmenetele előre el volt rendelve, mielőtt a világ alapjait megvetették. Elmenetele (kiszzenvedése) előtt azonban szívének hő vágya, hogy a meghitt tanítványi közösségben fogyassza el a páskabarányt. A páskabarány története az Egyiptomból való kiszabadulás időszakára nyúlik vissza. Ekkor Isten elrendelte, hogy a szabadulás egy közöséges páskabarány vére által történjék meg. Akinek szemöldökfája meg volt kenve a páskabarány vérével, annak otthonában nem pusztított a halál angyala, a kétségbeesés, de a család jövődje sem kérdőjeleződött meg, hiszen az elsőszülött életben maradt. Ezután már a páska évenkénti megünneplése két funkciót szolgált. Egyrészt emlékeztető volt a rendkívüli jelentőségű, eredeti szabadulásra. Ugyanakkor előképe és ígérete volt egy sokkal jelentősebb szabadulásnak, melyet Isten saját Fiának feláldozása és vére által fog megvalósítani.

Mikor elfeledkezünk a kiontott vér hatalmáról és tanításáról, az egykori egyiptomi állapotokat engedjük be közösségeinkbe, otthonainkba: a halálfélelmet, mély fájdalmakat, a konok indulatokat, egy megosztott nemzet megkérdőjelezett jövőjét. Aki figyelmen kívül hagyja a történelem hibáit, arra van ítélve, hogy megismételje azokat. Ezt akarja megtanítani nekünk Jézus, ettől akar megóvni. Mindezekről csak az Ő vére a megszabadító erő.

Krisztus vére megtisztít bűneinkből, előítéleteinktől, megszabadít halálfélelmeinktől, szabadokká tesz megkötözöttségeinkből. Ennek az áldozati vérnek a megtisztító ereje ott van a keresztség vizében, az úrvacsora borában. Gyönyörűen fejezi ki ezt egyik ifjúsági énekünk: „Jézus véred megtisztít / Véred ad új életet / Véred tesz ma szabaddá / Érttem folyt e drága vér / Így a lelkem oly fehér.” A fehér a tisztaság jelképe. A lehetőség, hogy megtisztult szívvel és fehér lappal induljunk, kezdjük az új, Isten szerinti életet, a krisztusi egység megépítését. Az új kezdet esélye Krisztusban lehetséges. Lehetséges hívő embereknek, családoknak, felekezeteknek, lehetséges más nemzetiségű vagy anyanyelvű testvéreknek. Milyen szomorú az, ahogy megszállott gondossággal jegyezzük fel mindig valós vagy vélt sérelmeinket, indulatos szavainkat, gyakran a történelmet is segítségül hívjuk evégett és mindent megteszünk annak érdekében, hogy ne feledjük őket. Pedig Jézus tanítása olyan egyértelmű: még 77-szer is meg kell bocsátani. Jézus megbocsátása minket is bocsánatra kényszerít. A fehér lélek mellé társulnia kell a fehér lapnak, az új kezdet lehetőségének. Gyönyörűen fejezi ki mindezeket Babits Mihály *Eucharisztia* című versében kifejtett gondolatai:

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,
hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

Isten beváltotta ígérését. Megszabadította az Ószövetség népét Egyiptomból, megszabadította az Újszövetség népét a bűn megkötözöttségéből és kárhozatából. Te vajon beváltottad-e ígéreteidet? A hűség és kitartás ígérését? Azt, hogy nem gyűlölsz az Úr nevében, hanem szeretsz az Úr nevében? Azt, hogy nem hánytorgatsz az Úr nevében, hanem megbocsátasz az Úr nevében? Nem elzárkózol az Úr nevében, hanem megnyílsz az Úr nevében? Isten megbocsátotta Jézusban bűneidet, hajlandó vagy-e másnak a vétkeket megbocsátani? Jézus tanítványának mondod magad? Arról fogják megismerni, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok – mondotta Jézus. Szereted-e felebarátodat, mint önmagadat? A Krisztusban való növekedés elengedhetetlen feltétele a szeretetben való növekedés. Így is nevezhetnénk: a testéri szeretetben való növekedés. A Bibliái szavai erre nézve is útmutatóak: Ha valaki azt mondja, hogy nem szereti felebarátját, akit lát, miként mondhatja, hogy szereti Istenét, akit nem lát? (1Jn 4,20)

Jézus egy új szövetségről beszél. A régi szövetséghez hasonlóan az új szövetség is meg kell határozza keresztyéni arcélünket: „Törvényemet a belsejűkbe helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig népem lesznek.” (Jer 31,33–34) Isten olyan, mint egy hadvezér, aki harcba vezet bennünket. A küzdelemben vér folyik. Legelsőként Jézus vérzett el. Ámbár be kell látnunk, hogy a hit háborújának nem egy csatáját elvesztettük. Vajon miért veszítünk a harcban? Akkor, amikor a leghatalmasabb hadvezérünk van – Isten, amikor a leghatékonyabb fegyverzettel rendelkezünk (hit, remény, szeretet), amikor hadvezérünk a legnagyobb áldozatra képes (Jézus kereszthalála), hogyan veszíthetjük el a csatát? Azért, mert bár különböző felekezetűekként ugyanabban a táborban harcolunk (Krisztus idejében is voltak gyalogosok, lovasok, íjászok, harci kürtösök), mégis inkább egymásra figyelünk, egymás lépéseit próbáljuk kitalálni, mint-hogy közös céljainkra, közös ellenségünkre összpontosítanánk. Azt kérdezzük, ki a díszesebb, ki a tekintélyesebb, ki a számosabb, ki a gyorsabb, és közben nem vesszük észre az ellenség fondorlatoskodásait, harci cseleit. Elvész (vagy meggyengül) az a nép, amely önmagával meghasonlik. Ez érvényes a magyar nemzetre is, de mindenkori figyelmeztetés kell hogy legyen a keresztyén nép, Isten népe számára is.

Ha netalán ebben a harcban elbizakodnánk, örök figyelmeztetésként áll ott a Gonosz támadása, Júdás árulása. Tanítványokként sosem leszünk mentesek a Sátán támadásától, sőt megtörténhet, hogy ideiglenes vagy részleges vereségeket szenvedünk majd. De a Megváltóba vetett személyes hitünk meg fog tartani bennünket, mint Péter esetében is, aki a vereségekben megtanult leckéket önmaga és testvérei megerősítésére használta. Tartson meg bennünket is ez a hit egymás közösségében, hittestvéri egyetértésben és Krisztus táborában. Ámen.

Harmadik nap

Pakulár Julianna

Tasnád

A békesség megtapasztalásának útja

Alapige: János 4,4–30.39

Az idei imahéten a különböző napokra kijelölt témák mindegyikének ugyanaz a két kulcsszava: menjünk együtt! Ez a két szó nagyon megfogott, mert teljes mértékben kifejezi az ember földi jelenlétének valóságát és értelmét. „Menjünk...”, vagyis elmondja ez a szó rólunk, hogy az életünk egy út, amin mennünk kell. Ez a mi földi valóságunk. „Együtt...”, vagyis ez a szó azt mondja el rólunk, hogy hogyan kell mennünk ezen az úton. Míg az első szó értelmét elfogadjuk, mert senki sem tiltakozik ez ellen a megfogalmazás ellen, miszerint az ő földi élete egy út, a második kifejezéssel már bajunk van, ugyanis sokszor nem értjük, vagy félreértjük, vagy kitöröljük a gondolatainkból, s helyette egyedül járjuk az utunkat, nem számolva azzal, hogy ez nem is cél, és nem is vezet sehová. Mindez azért van, mert azt gondoljuk, hogy ha együtt megyünk valakivel, akkor osztoznunk kell vele mindabban, amit megszerzünk magunknak. Márpedig a megosztás nem jellemző a mai emberre. Az „együtt”-es útnak különféle változatai vannak, amelyeket lehetőségként azért ad a Teremtő, hogy megkönnyítse életútunkat. Együtt menni: Istennel és egymással. Együtt menni Istennel és egymással a párbeszéd felé, a Krisztus szétszakított testének többi tagja felé, a békesség felé – ami a mai témánk. Együtt menni életútunkon Istennel és egymással, mint akik mind a föld gyermekei, Jézus barátai vagyunk, együtt menni Istennel és egymással nehézségek és akadályok fölött, együtt menni az együttérzés felé és együtt menni az Isten dicsőítésének útján. Ezek a különböző témái e hétnek, de életünk jól meghatározott céljára és értelmére mutatnak rá: Isten és egymás nélkül soha nem érkezünk haza, vagyis abba az állapotba, amiről Jézus azt mondja, hogy Isten országa, amelyben boldogság, megnyugvás és fel-tétel nélküli szeretet van.

Ahhoz, hogy ezeket az utakat felismerjük, nagy szükségünk van a békességre, amely nélkül életünk csak egy örök harctér. A békesség az életünkben nem más, mint a felszabadultságnak a csodás érzése. Ide jut el a mai történetünkben a samáriai asszony a Jézussal folytatott beszélgetés során. És ide juthatunk el mi is, ha felismerjük, hogy az útton együtt kell mennünk: Istennel és egymással.

A samáriai asszony története kiváló példája annak, hogy milyen hatással lehet életünkre Jézus, akit Isten azért küldött, hogy hozzá vezessen bennünket, hogyan szabadítja fel az életét annak, aki vele kapcsolatba kerül, végül pedig hogyan lehet a teljes békesség, felszabadultság érzésében másokat is hozzá vezetni. Mindez egy csodálatos folyamat, aminek legyünk mi is tanúi ezen az estén, majd pedig legyünk mi magunk is részesei a csodának saját fejlődésünk láttán.

1. Milyen módszerrel dolgozik Jézus? A történet egészének legelső üzenete az, hogy Jézus nem volt tekintettel faji, vallási előítéletekre. Samária vegyes lakosságát a zsidók nem szerették. Ha Júdeából Galileába tartottak, vagy fordítva, általában elkerülték a közbülső Samáriát. Jézus nem követte ezt a szokást. Egy ízben Jeruzsálemből indulva déli tizenkét órakor érkezett Samária Sikár nevű városához, ahol fátadtságtól elcsigázva leült a városszéli kútnál, míg tanítványai a településre siettek, hogy valami ételmeget vegyenek. A hőség és a fátadtság nem éppen alkalmasak arra, hogy az ember társalgást

kezdeményezzen egy másik, főképpen ismeretlen emberrel. Jézus számára azonban nincs alkalmas vagy alkalmatlan idő, ha arról van szó, hogy Istenhez vezessen közel embereket. Ezért soha ne gondoljuk azt, hogy minket nem szólíthat meg bármikor, nem szólíthat meg akkor, amikor akar. Csak mi gondoljuk, hogy az idő, a hely, a körülmények nem alkalmasak arra, hogy vele beszéljünk. Vagyis a kifogások világában élünk! Ezért nem jutunk el Istenhez, ezért van tele harccal az életünk. Jézus módszere először is abban áll, hogy ő alkalmassá tesz bármilyen időpontot, helyszínt, körülményt, hogy felszabadítson bennünket mindattól, ami téves gondolataink miatt fogva tart. Hogyan ébreszt vágyat az asszonyban a beszélgetéshez? Bizalmas kéréssel fordul hozzá: „Adj innom!” (7. v.) – mondja neki. Ez egy látszólagos, nagyon valóságos életkép, amittől meghatódik az ember, mert egy szomjas, fáradt idegen segítséget kér. Azonban az asszony ekkor még nem tudja: a valóság teljesen más. Ha legalább egy kicsivel nyitottabbak lennénk mi is Isten ajándékaival szemben, akkor megsejtenénk a valóságot: a segítségkérésben és segítségnyújtásban sokkal több lehetőség rejlik, mint amit a valóságban gondolunk róla. Egy találkozás, egy egyszerű kapcsolatfelvétel és mégis életek változnak meg tőle. Itt nincs helye az előítéletnek. A mi életünkben a békétlenségnek pedig sokszor éppen az az oka, hogy túlságosan sok időt és energiát fordítunk előítéleteink megformálására és megélésére. A samáriai asszony első megdöbbenése, ami végül hozzájárult ahhoz, hogy könnyebben megnyíljon Jézus előtt, hogy ez a fáradt idegen semmilyen előítéletet nem táplál benne, pedig ő ehhez volt szokva. És bizalma itt születik meg Jézus iránt. Azon kívül, hogy mi magunk is előítéleteket alkotunk, hozzá vagyunk szokva ahhoz, hogy hozzánk is így közelítenek mások. Hány félreértés születik abból, hogy előbb ítélkezünk, mint ismerünk? Mennyi békétlenség származik abból, hogy a látszattól ítélünk? Mennyi szomorúság származik abból, hogy azt gondoljuk: Isten nem szeret bennünket, azért, mert olyanok vagyunk, amilyenek. Így nem csoda, hogy egész életünk tele van ezzel a háborgással. És innen indul el a samáriai asszony békessége felé, de már nincs egyedül. Jézus sohasem közelít hozzánk előítéletekkel. Ő nem azért szeret, mert jókat cselekszünk, mert az igazi szeretet nem feltételekhez kötött. Ő szeret, mert ilyen a természete. Ha elfogadjuk Jézusnak ezt a fajta közeledését, akkor jó útra léptünk, mert egyedül ő képes arra, hogy felszabadítsa a bűnök és hiábavalóságok által megkötözött életünket. Jézus a samáriai asszony bizalmát felébresztette, ilyen hatással volt rá. Hozzánk is ugyanúgy közeledik most, ne késsük le a hatást.

2. Miután a bizalom megszületik, a következő lépés a jézusi módszerben a felszabadság érzésének a megtapasztaltatása. A bizalom tulajdonképpen akkor válik teljessé az asszonyban, amikor kiderül, hogy Jézus mindent tud róla (17–18. v.). Jézus csodálatos tulajdonsága, hogy az ember bűneiről is úgy tud beszélni, hogy ne sebeket szakítson fel, ne rossz érzéseket keltsen az emberben, ne önértékelési kérdésekhez vezessen, hanem mutassa meg azt az utat, amely a bűnök által teremtett sötétségből kivezet, vagyis felszabadít. Jézus nem felröptette az asszony bűneit, hanem tudatta vele, hogy ő ismeri életének azokat a részleteit is, amelyekről nagy valószínűséggel csak maga az asszony tudott. Sok minden van, amiről az ember csak maga tud, amelyekről azt gondolja: élete sötét foltjai, tehát szükséges titokban tartani őket. És sokszor talán épp ez tartja vissza az embert attól, hogy kapcsolatba lépjen Istennel, nehogy felszínre kerüljön mindaz, amiről csak ő maga tud, ami bűn, ami sötét titok. És ez az, ami képes belülről felemészteni az embert. Azonban a jó hír az, ami kiderül e történetből is, hogy Jézus nem leleplez, hanem segít megszabadulni nekünk azoktól a rejtett dolgoktól, amelyek emésztnek bennünket. Másfelől pedig kifejezésre juttatja, hogy a tény, hogy ő mindent tud, nem fenyegető jelleggel bír, hanem épp ellenkezőleg, mintha azt mondaná: Ne félj, én tudom

a titkaid, amelyek miatt magadban bánkódsz, amelyek megrontják a mindennapjaidat. Vajon mi hogyan válaszolunk erre?

3. A samáriai asszonymak voltak ismeretei arról, hogy létezik a Messiás. Az érdekes éppen az, ahogyan reagál arra, amikor megtudja, hogy maga a Messiás az, aki vele beszélget. Elfut. De nem elmenekül, hanem elmegy, hogy másokat is hozzá vezessen. Elmegy, hogy másokkal is megossza azt a békességet, amit Jézus szabadított fel benne. Nem tudná ezt tenni, ha nem érezné. Ahogy már említettem, a megosztás nem jellemző a mai emberre. De csak arra nem, aki fukarkodik érzéseivel. Az igazi boldog ember az, aki felismerte, elnyerte és megtapasztalta a megbocsátást, vagyis a békességet és szabadságot az Istentől Jézus által. És ennek remek bizonyítéka az, hogy másokat is oda akar vezetni a felszabadult ember (28–30. v.). Hiszem, hogy ma is történnek hasonló beszélgetések, hiszem, hogy ma is van ember, talán éppen itt és éppen most, aki megtapasztalta Jézus felszabadító erejét. Ha így van, akkor lehetetlen, hogy innen elmenve ne akarjunk másokat is Jézus békességes útjára vinni.

A samáriai asszony bizonyágtétele olyan meggyőző volt, hogy az emberek az ő elrontott életének ismeretében is hittek neki. Nyilván nem volt a lelki tisztaság és a szelídlelkűség mintaképe, de Isten Jézus által mégis eredményes bizonyágtévővé formálta őt. (39. v.)

A samáriai asszony Jézussal való beszélgetése sok művészt megihletett, igazi gyöngyszemmé varázsolták ezt a történetet festményekben, zeneművekben, megmutatva, hogy milyen csodák tapasztalhatók meg, ha az ember „beszélget” Jézussal, a kiapadhatatlan szomjoltóval. Ha abbahagyjuk az ítélezést, megtapasztaljuk, hogy Istentől nem rettegni kell, hanem ő maga az, aki elvezet arra a békességre, amelyre teremtett, s amelyről olyan gyakran megfélelkezünk. Ámen.

Negyedik nap

Gáll Zoltán Zsolt

Lugos

Járjunk úgy, mint akik a föld gyermekei vagyunk

Alapige: Róma 8,18–25

A Földet nem nagyapáinktól örököltük, hanem unokáinktól kaptuk kölcsön! – hangzik a sokunk által jól ismert közmondás. Azonban mint sok más közmondás vagy bölcsmondás általában, sajnós ez is csak hangzatos bölcsélet maradt a világban tapasztalható gyakorlathoz képest. Ugyanis az ember a világtörténelem folyamán az ő önzésével, kapzsiságával, engedetlenségével magát is, de főképp utódait, gyermekeit és unokáit ettől az isteni ajándéktól is megrabolta és folyamatosan rabolja.

A mai imanap gondolata egy olyan ősi emberi felelősségre és megbízásra mutat rá, aminek az ember az első bűneset óta nem tudott és nem tud eleget tenni: a teremtett világgal szemben úgy viselkedni, mint egy Isten által ránk bízott kincssel.

Az utóbbi időkben egyre többet hallhatunk, olvashatunk, vagy éppen beszélünk mi magunk is arról, amit természetkutatók vagy környezetvédők aggódva szemlélnek és tapasztalnak, hogy bolygónk, a Föld eddig talán soha nem látott, aggasztó változásokon megy keresztül. Vagyis immár fokozottan érvényes és aktuális Pál apostol kijelentése,

miszerint „ez az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig”

Természetesen az apostol által leírtak elsősorban nem erre vonatkoznak, hanem a hívő ember életében elengedhetetlenül fontos várakozásra és reménységre, de ezt a sóvárgó várakozást fokozza az az állapot, amit teremtett világunk is megél, elszenved, amiben vajúdik.

Mai témánknak nem az a célja, hogy csatlakozzunk a világban lévő különböző környezetvédelmi szervezetekhez, az úgynevezett zöldekhez, akik sokszor életcéljuknak tűzik ki törekvéseiket, és ezért akár háborúzni is hajlandóak, hiszen nekünk nem ez az életcélunk, és nem is test és vér ellen van nekünk tusakodásunk. A mi célunk maga az Élet, maga Isten „dicsősége, amely láthatóvá lesz rajtunk” Az által, Aki erre minket méltónak talál.

Hogyan lehetne tehát megfogalmazni mai igénk kapcsán Isten üzenetét, amellyel ma minket, gyermekeit felszólít arra, hogy „Járjunk úgy, mint akik a föld gyermekei vagyunk”?

A felolvasott igében lényegében valami egészen különös és merész hívő reménységről beszél az apostol, mégpedig egy olyan reménységről, amely nem hasonlítható ahhoz a szenvedéshez, amelyet tapasztalhat a mindenkori ember úgy a maga, mint a környezete, a világ életében.

Azonban ezzel a gondolattal van aki visszaél, vagy ebből adódhat az a manapság is tapasztalt pesszimista életszemlélet, amelynek hibájába az egyháztörténelem folyamán némelyek beleestek, miszerint ez a földi élet csak szenvedés és vajúdás helye, amit majd kárpótol az örök élet dicsősége. Ami azt illeti, ezzel az állítással így semmi gond nem lenne, hiszen részint erről is beszél az apostol, azonban ez így sokak számára csak olcsó vigaszként hangzik.

Ha azonban Pál tanításának teljes kontextusában vizsgáljuk a fenti állítást, kiderül, hogy nem egy közömbösségről, vagy éppen pesszimizmusról van itt szó, de nem is optimizmusról, hiszen a hívő ember sem nem pesszimista, sem nem optimista, hanem reménykedő. Reménységről beszél az apostol, így a hívő ember a reménysége csodálatos beteljesülésének bizonyosságában szemléli és látja a földi életet, és azon túl az örök életet: „Mert üdvösségünk reménységre szól.” (24. v.)

E földi életben, e szenvedő, vajúdo világban nyilvánvalóan vannak ma is olyan tények, amelyek igazolják Pál apostol megállapítását. Elég ha csak egy nap megnézzük a híradót, vagy elolvassuk az aktuális híreket. De néha elég az is, ha csak közvetlen környezetünkbe, ismerőseink, ne adj Isten még közelebbiek életébe, esetleg saját életünkbe betekintünk.

Tele vannak az emberi szívek a romlandóság okozta feszültségekkel, indulatokkal. Ha ezeket az indulatokat, feszültségeket összegyűjtve hasznosítani lehetne, talán atomerőműveket is lehetne működtetni általuk.

A világ szenvedése kapcsán a világról, mint a teremtés művéről beszél Pál. A teremtmények, az összes élőlény, növények és állatok egyaránt alá vannak vetve a pusztulásnak, az elmúlásnak. De azt gondolom, hogy a természeti rend látványos és már-már rémisztő felborulása, összeomlása szintén ezt az áldatlan állapotot igazolja. Egy festmény jut az eszembe ezzel a sóvárgással kapcsolatosan. A kép a Földet ábrázolja, mint egy szomjasan sóvárgó, tátott szájú emberi arcot, amely felfele tekint egy fölötté lévő fűszálra, amelyikről egy harmatcsepp épp aláesni készül. A festmény nagyon érzékletesen fejezi ki azt az állapotot, amiről Pál beszél.

Az a csodálatos Pál apostol világot szemlélő látásában, hogy nem kerekedik felül benne a pesszimizmus, a lemondás, a sajnálkozás, hanem földi szempontból szokatlan módon ő a borúban is meglátja a reménységre okot adó derűt.

Mert a teremtett világnak ezt a nagy egyetemes sóhajtozását kétféleképpen lehet látni: reménytelen esetként, mint egy végső stádiumában lévő rákbetegséget, vagy pedig mint a szülőasszony vajúdsát. Mindkettő lehet kínokkal teli, fájdalmas, rettenetes helyzet, de amíg az elsőnek a könyörtelen és elkerülhetetlen halál a vége, ez utóbbi esetben egy új élet kezdete következik be.

Efelé halad a teremtett világ, egy nagy kozmikus újjászületés felé. És ezen az úton csakis az ő ígéreteiben bízva tudunk célba érkezni. Abban az ígérésében is, hogy Ő majd eltöröl minden könnyet a (-z Utána sóhajtozók) szeméiről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom, mert az elsők elmúltak (Jel 21,4). De addig még tart ez a sóvárgás, ez a vajúdság, ez a sóhajtozás, melynek nap mint nap tanúi, sőt részesei vagyunk.

De vajon ebben a vajúdságban, szülési folyamatban mi a mi feladatunk? Hogyan bábkodhatunk – ha úgy tetszik? És ebben a kérdésben a felelet is benne van, amit Pál is megállapít, hogy „nem csak ez a világ (sóhajtozik), hanem még azok is, akik a Lélek első zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.” Minden e világért elmondott imádságunkban benne van az új világ után való sóhajtozásunk, sőt maga Jézus is így tanított minket imádkozni, hogy kérjük, jöjjön el Isten országa.

Tehát a legkevesebb, de néha talán a legtöbb, amit megtehetünk ezért a sóvárgó világot, hogy Isten fiaiként szüntelenül kérjük az Úrtól az ő akaratának itt a földön történő megvalósulását: Kérjük ezt most egyik ismert énekünk utolsó soraival:

„Ó, Úr Isten, a te szent orcád tündököljék mindig előttünk!
Ki elvezet minket Tehozzád: Szent Fiadat taníts követnünk,
Hogy Vele s Utána lelkünk megtalálja,
Ami után annyit sóvárgott: a földön is a te országod!” (MRÉ 453)
Amen.

Ötödik nap

Püsök Sándor Csaba
Zilah-Belváros

Éljünk és járjunk Jézus barátaiaként

Alapige: János 15,12–17

Amiként a testi egészség megőrzéséhez szükség van mozgásra, akként a lelki épség megteremtéséhez is társul egyfajta mozgás, dinamizmus. Az idei imahét ezt a mozgást írja le. Tulajdonképpen végigvezet egy tanösvényen, amelyen napról napra arra tanít, hogy miként járjunk, járhatunk egymással úgy, hogy valójában Vele együtt járunk. Akár azt is mondhatnánk, hogy ez az imahét *megtanít járni*. Tudom, azt mondjátok, hogy mi már tudunk járni, sőt szaladni, rohanni is, és nemcsak fizikai értelemben. Nos, éppen ez az! Nem mindegy, hogy kocogva kezdi a testedzést a sportoló, vagy egyből eszeveszett rohángalással. Isten igéje a *helyes* járásra-kelésre tanít meg. Arra, hogy Is-

ten gyermekeként hogyan járulhatok Eléje, miként járhatok Vele. Ugyanakkor arra is, hogy testvéremmel, felebarátommal együtt hogyan járok az Úr színe előtt.

A felolvasott versek arra tanítanak: *éljünk és járjunk Jézus barátaiként!*

Különös emberi kapcsolat a barátság. Különös, mert sok esetben megfejthetetlen marad az a kérdés, hogy mi tarthat össze két vagy több olyan embert, akik korábban nem is ismerték egymást, semmiféle „szálak” nem kötötték össze őket.

Továbbá értetlenül állunk az előtt a felvetés előtt is, hogy mire képes olykor az ember a barátjáért. Nem új keletű az a megállapítás, hogy sokszor a barátság bensőségebb kapcsolatot eredményez, mint a rokoni, vagy egyéb érdekvizonyok.

De miként hangzik mindez annak ismeretében, hogy Jézus Krisztus barátjának mond embereket. Jelen esetben tanítványait, hitünk szerint minket.

Amint az Énekek éneke vereseinek, úgy a jánosi igeverseknek is a *szeretet* a kiindulópontja. Talán érthetőbb, ha így fogalmazunk: a Jézussal való barátság alapja a szeretet, ebben az esetben az *agapé*. Ebben gyökerezik, és ebből nő ki a barátság. Gondoljuk csak meg, vajon nem éppen azért „barátságtalan” számtalan esetben az emberi kapcsolatok nagy része? Azért, mert hiányzik belőle a szeretet? Vagy, az úgymond barátságok nem éppen azért érnek véget haraggal, indulattal, mert nem a szeretetből táplálkoztak? Jézus barátaiként úgy járhatunk, ha megmaradunk az Ő szeretetében. Jézus szeretetében megmaradni annyit jelent, hogy az Ő parancsolatait tartjuk meg, amint Ő is az Atya parancsolatait megtartotta. Így fogalmaznám: *nem vagyok ellenérdekelt* mindabban, amit Ő kíván tőlem.

És itt van a szeretet és a barátság szakítópróbája. Vizsgáljuk meg önmagunkat, egyéni és közösségi életünket: mindenben az Ő akaratának engedünk-e? A 3Jn 5 szerint Gájuszt az apostol éppen azért nevezi „szeretettnek”, mert az „igazságban jár.” Nem a maga útját járja a gyülekezet-gondozásban és az idegenekkel való viszonyában, hanem „Istenhez méltóan cselekszik”

Fentiekről szólva feltűnik, hogy mindezt „parancsolatként” mondja az Úr. Ehhez aztán végképp nem vagyunk hozzászokva. Mi az, hogy parancsolgatnak, főleg azt, hogy szeressek valakit? Itt azonban nem akárkiről van szó, nem bárkiről, hanem Arról, aki úgy tudott szeretni, mint az Atya (9. v.). Ezzel a szeretettel kezdődik a Jézussal való barátság.

Komoly számvetés ez, amelyben az egyház, az egyházak a szeretet gyakorlásának fokmérőjén vehetik számba, hogy barátai-e az Úrnak, ebből fakadóan barátként viselkednek-e egymás iránt?

Az egyháztörténelem számos példával szolgál arról, hogy csakis a krisztusi szeretetben gyökerező közeledés vezet békülésre, megértésre vallások, felekezetek között. Egyéb érdekek és értékek mentén épített „barátság”, még ha ideiglenesen közös törekvésnek tűnnek is, előbb-utóbb önös célt fognak szolgálni, és nem a közeledést, hanem a széthúzást fogják eredményezni. Nem véletlen, hogy a Szentírásban a barát, barátság kifejezés kétszázhuszonnyolcszor fordul elő.

Árulkodó a világban uralkodó barátságról az, ahogy De Gaulle tábornok válaszolt Churchill feleségének felvetésére: Franciaországnak nincsenek barátai, csak érdekei. Pedig szövetségesek voltak. Ez annyiszor bebizonyosodott már, és nem csak háború idején. Az ilyen barátság távolról sem az Atya akaratában gyökerezik, és nem a szeretetből táplálkozik.

Az Úr ezért bízta a tanítványokra, hogy úgy kell szeretniük egymást, ahogy Ő szerette őket. Mintegy folyamat: az Atya szeretete, a Fiú szeretete, a tanítványok szeretete. Ennek a szeretetnek a legfőbb jellemzője az önfeláldozás: *életét adja barátaiért*. Úgy járunk Jézus barátaiként e világban, hogy tudatában vagyunk annak, hogy véren szer-

zett barátság köt össze bennünket. A barát, a görög *filosz* kifejezésnek latin megfelelője, a *necessariū*ból sokatmondóan tükröződik az egymásra utaltság szükségessége.

A jézusi szeretetben gyökerező barátság *nem magánutas*. Az egyház éppen ennek a közösségnek, igaz baráti közösségnek a képződménye. A fenti kifejezés azt jelenti, hogy nem vagyok egyedül, nem vagyok magányos. Ezért figyelnem kell arra, akiért életét adta, ugyanúgy, mint érettem. Nincsenek előjogaim, de vannak felelősségeim.

Vizsgáljuk csak meg, meddig terjed ez a látóhatárunk? Kit ismertünk el, és kit nem barátunknak? Talán, ha úgy szemlélnénk, hogy a gyülekezet tagja, akivel én most éppen nem vagyok baráti viszonyban, vagy a más nyelven, a más valláshoz tartozó, aki többségi erejében bízva „nyeregben érzi magát”, éppen olyan fontos az Úr előtt, mint én, akkor mindaz, ami megoszt, háttérbe szorulna, és ami összeköt, felerősödne. Még az is lehet, hogy barátság lenne belőle.

Ugyanakkor a fenti kifejezés arra is utal, hogy ez a barátság nem cimboraság, haverkedés, hanem egymásra kölcsönösen ható kapcsolat. Számíthatok arra, hogy nem engedik el a kezemet a bajban, és arra, hogy nekem is segítenem kell, ha a másik ember rászorul.

Jézus barátaiként úgy járunk, hogy a szükségét hordóknak szenvedésében segíteni tudjunk.

Kérdezzük meg ennek alapján: számíthatok-e arra a közösségre, amelynek tagja vagyok, ha valami baj érne? Remélhetek-e segítséget a gyülekezet, egyház, egyházak részéről a szenvedésben? Sok esetben azt tapasztaljuk, hogy igen. Jól működő diakóniai programok, segítség-szervezetek fejtenek ki pozitív munkát helyi és világviszonylatban, erősítvén a keresztyén közösséget. Ezen felül egyéni akciókban is nemegyszer megmutatkozik a másik ember felé irányuló odahajlás. Különösen az ünnepek alatt. És ez így rendjén is van. De mindez a szeretet törvényében mélyen gyökerező táplálék eredménye? Kevésbé szerez igazi örömet akkor, ha csak a reklám kedvéért, a jó hírért-névért cselekszi meg mindezt az egyén vagy a közösség. Mert igazi értelme akkor van, ha nem az érdekek, hanem az evangéliumi parancsolatba foglalt felhívás köteleznek cselekvésre: ha azt cselekszitek, amit én parancsolok néktek.

Ugyanakkor nem elhanyagolható az a kérdés sem, hogy rám számíthat-e a másik ember vagy a közösség. Jézus barátjaként bizonyosságát kell adjam, hogy nemcsak én várom el mások segítségét, hanem én is kész vagyok másokon segíteni. Itt tér vissza korábbi kérdésünk. Képes vagyok-e barátként viszonyulni ahhoz, akivel éppen gondom van, akkor, ha segítségemre szorul? Ha igen, akkor ettől lesz más, több, szebb a szeretetben gyökerező barátság, mint a cimboraság.

A felolvasótiak arra is rávilágítanak, hogy a Jézussal kötött barátság másik jellemzője a *szabadság*.

A szolgaságból felmentett állapot ez, amikor a rabszolgatartó leoldotta a vasbilincset a kezéről, lábáról vagy a nyakáról az addig tulajdonának tekintett rabszolgáról. Attól kezdve az illetőnek megváltozott a társadalmi rangsorolása. Jól ismert gyakorlat ez a kasztrendszeren szocializálódó Indiában.

Mennyivel többet jelent ennél a Krisztustól nyert szabadság. A „nem mondalak többé szolgáknak” értelmét nem abban nyeri el, hogy valamiféle új rangsor következik ettől a pillanattól, hanem az, hogy *minőségi változás* megy végbe az életemen. Ez az igazi szabadság, mely így jut kifejezésre: „ti barátaim vagytok”. Valójában egy új értékre épülő kapcsolat alakul ki Teremtő és teremtet, Megtartó és megtartott, Úr és szolga között.

Mózes úgy beszél Istennel, mint „ember barátjával” (2Móz 33,11 Károli fordítás). Mert mely szolga merne ellentmondani urának, vagy ki szállna vitára, ha feladattal bíznák meg?

Pál azért nem szégyelli magát az Úr szolgájának/rabszolgájának nevezni, mert a damaszkuszi úton ez felváltatott szabadságra. „Választott eszközöm.” Jézus így nyilatkozik a korábbi Saulusról. (ApCsel 9,15)

A tanítványok helyzete attól változik meg, hogy mindazt, ami rejtett volt előttük, az Úr megismerteti velük. A kijelentett Ige, a csodák, a példázatok, Jézus élete arról tesz bizonyosságot, hogy többé *nincs titok*, amely elrejténé az Atya akaratát.

Életképeink arról tanúskodnak, hogy ahol rejtegetett dolgok, igazságok vagy hamiságok vannak, ott nem lehet őszinte kapcsolatról beszélni. Sok esetben a későn kitudódott dolgok rontanak el addig jól működő rendszereket.

A mi Urunknak nincs titkolnivalója előttünk. Vessünk csak számot azzal, hogy mi mindenre kapunk választ ezek ismeretében! Az Élet nagy kérdéseire egyszerre csak özönlenek a válaszok. Tőle, aki korábbi titokzatos ismeretlenségéből önmagát megismertette velünk. És az sem elhanyagolható, hogy milyenek ismerettük meg. Mindazt, amit nem tudtunk Róla, amit nem hallottunk Felőle, kijelentette. És ez az ismeret tett szabadokká.

Jézus barátaiként úgy kell járnunk a világban, hogy ezt a beszédet, kijelentett ígét tovább kell adnunk, el kell vigyük másoknak is. Erre jogosít fel, és erre kötelez a Vele való barátságunk. Ezt nevezzük tanítványságnak, követésnek, engedelmességnek.

Az Úr megbízatást, küldetést bíz barátaira. A tanítványok, az egyház Jézustól nyert felhatalmazás alapján teljesít szolgálatot a világban. Már a kezdeményezés sem földi, hanem mennyei. Ennélfogva a „gyümölcsstermés” sem lehet más, mint ami visszatér az Atyához.

A Jézus nevében mondott imádság meghallgatásra talál. Mennyi gyötrődés, kételkedés alól szabadít fel ez a tudat! Jézus barátjának fogadott, ezért az Ő nevében mondott imádságomra választ ad Isten.

Ha engedjük, hogy a csend átjárja lelkünket, meg fogjuk érteni ezen a héten, hogy milyen ereje van imádságnak. Észre fogjuk venni, mi mindenért lehet, szabad és kell imádkozni egyénileg és a Krisztus-hívók közösségében, abban a tudatban, hogy meghallgat Isten.

Mai világunk emberének egyik nagy tévedése, hogy nem tud kérni, és nem tud meghallgatni másokat. A kérés sokszor követelőzés, juss, ami jár, a meghallgatás pedig csupán formáság, látszat.

Hogyan járjunk hát Isten előtt? (Mik 6,6) Erre a kérdésre ad választ a mai ige, erre válaszol az imahét, ezen a tanösvényen vezetett bennünket.

Tanuljunk meg a világban Jézus barátaiként járni, azzal a barátsággal, amely a szeretetben gyökerezik, amely önfeláldozó, amely felszabadít, amely felfedi a titkokat, és amely imádságaink meghallgatását eredményezi.

Tanuljunk járni Jézus szeretetében. Ámen.

Hatodik nap

Pataki Levente Csaba

Bogártelke

Nehézségek és akadályok fölött járva

Alapige: Máté 15,21–28

Az idei imahét alkalmával, bizonyára előttem már többen is elmondták, hogy ezen ökumenikus imahét vezérgondolata a Mík 6,6–8-ra épül, és egyetlen nagy kérdésre keresi a választ egész héten át: *Mit követel meg Isten tőlünk?* Az imahét témáját ezúttal *Indiában* állította össze az Egyházak Ökumenikus Tanácsa. A bibliai részek gondos kiválogatása és az egyes napok témáinak meghatározása erősen tükrözi azt az állapotot, ami jellemzi a jelenlegi indiai társadalmat. Az imahét témájának és programjának bevezetőjében említést tesznek a dalitokról (elnyomottak). Ez az indiai kasztrendszerben egy lenézett, kiközösített csoport, ahogy fogalmazznak, egy kasztrendszeren kívüli kaszt, az ún. „érinthetetlenek”

Az érinthetetlenek megközelíthetetlenek is. Meghatározott távolságot kell tartaniuk a felsőbb kasztok tagjaitól. Egyes vidékeken máig szigorúan veszik ezeket a szabályokat. A legalsó kasztokhoz tartozók ezeken a vidékeken kénytelenek csengőt viselni, hogy figyelmeztessék a közeledőt jelenlétükre. Volt, ahol egyáltalán nem használhatták a felsőbb kasztbeliek útjait. Az indiai alkotmány betiltotta az érinthetlenséget, de a hinduizmus befolyása sokkal erősebb. A dalitokat gyakran bántalmazzák, pedig ők csak azokat a jogokat szeretnék megkapni, amelyek minden embernek kijárnának. Megverik őket, felgyújtják a házukat, sőt gyilkosságok is történnek. Ezek az esetek mindennaposak; az újságok nem is írnak róluk. A bűncselekményeknek csak töredéke kerül bíróság elé.

A dalitokat az indiai társadalom legszennyezettebb és legszennyezőbb rétegének tekintik, ezért is kerültek ki a kasztrendszerből, s tartják őket „érinthetetleneknek”. A dalitok tehát a társadalom peremére szorult, politikailag képviselet nélkül maradt, gazdaságilag kizsákmányolt és kulturálisan leigázott népcsoport Indiában. Az indiai kereszténynek 80% dalit háttérrel rendelkezik.

Röviden tehát, ez lenne az a társadalmi háttér, amelynek tudatában összeállították az új esztendő imaheti programját.

Én a mai napra egy evangéliumi igét választottam a négy megadott ige közül. Ez jól beilleszkedik a mai nap témájába: *Nehézségek és akadályok fölött járva.*

Mivel kezdődik a történet? Arról olvasunk, hogy Jézus visszavonul Tírusz és Szidon vidékére. Ez a vidék a Földközi-tenger partján fekszik, Izráel északi határvidékén, jellemzően pogány vidéken. Mielőtt tovább haladnék a magyarázatban, egy gondolatra megállnék a bevezető mondatnál. Jézus visszavonul.

Egy kicsit visszaolvastam, hogy mi is történt ezt megelőzően: Jézus a tengeren jár, majd sok beteget meggyógyít, s végül újra vitázik a farizeusokkal. Mindamellet, hogy Ő Isten Fia volt, ember is egy személyben, aki igen csak elfáradhatott, érthető tehát a visszavonulása egy kis időre. S talán nem véletlenül választ pogányok lakta vidéket, egy olyan helyet, ahol feltehetőleg nem sokan ismerik, s ezért nem sokan állítják majd meg. Amikor mi is belefáradunk a világ zajába, egy olyan zugot keresünk, ahol senki sem ismer minket, ahol egy kicsit elcsendesedhetünk, megpihenhetünk. Véleményem szerint, valami hasonlóra készült Jézus is. De csak készült, mert itt is meglepték, mert valaki felismerte.

Egy kánaáni asszony kezdett el utána kiáltani, amikor meglátta. A kánaáni megnevezés utalás az asszony származására. Kánaániták már nem éltek a Jézus korában, de a megnevezés sokkal inkább arra vonatkozik, hogy az asszony, aki Jézus után kiált, pogány volt. A pogány vidék tehát nem biztosíték arra, hogy Jézus csendre talál itt.

Meglepő az a tény, ahogyan ez az asszony megszólítja Jézust: *Uram, Dávid Fia!* Vajon mi játszódhatott le ekkor a Mesterben? János, evangéliuma kezdetén arról számol be, hogy Jézus az övéi közé jött, de azok nem fogadták be Őt. Micsoda fájdalom ez, amit egy életen keresztül hordoznia kellett az Isten Fiának. Most pedig itt van egy vadidegen asszony, egy pogány, akihez látszólag semmi köze sincs az Úrnak, s egyik pillanatról a másikra, elhangzik egy rövid hitvallás: *Uram, Dávid Fia!*

Mit tud ez az asszony a próféciák jövendöléseiről? Mit tud ő a Messiásról? Vajon csak a leánya érdekében alázkodna meg, s az egész megszólítás csak azért hangzik el, mert Jézusban látja az utolsó lehetőséget? A történet folytatása nem ezt igazolja. Továbbá Jézus, aki a szívek vizsgálója, minden bizonnyal semmit sem tett volna ezért az asszonyért, ha látja, hogy az asszony csak ki akarja használni.

Ügyelj tehát arra, hogy miként kiáltasz Krisztus után életed nehézségei közepette! Sokszor olyan pogányokká leszünk, hogy csak utolsó lehetőségnek tekintjük Istent! Mi lenne, ha Ő az első lenne az életünkben? Ha én utolsó helyre teszem Őt az életemben, akkor miért várom el, hogy ő előbbre helyezzen engem?

Könyörületért borul az asszony Jézus lábai elé, majd megfogalmazza kiáltásának az okát: *leányomat kegyetlenül gyöttri a gonosz lélek.* Meglepő az, ahogyan ez az asszony megállapítja a diagnózist. Nem csak annyit mond egyszerűen, hogy beteg a leányom. Tisztában van tehát a dolgok súlyosságával, és még valamivel. Ezen megszállottságnak egyetlen orvosa van: a Szabadító Krisztus, a Dávid Fia.

Vajon, amikor elébe járulunk, ennyire tisztában vagyunk azzal, hogy betegségeinknek kizárólag Ő az áldott orvosa? Ez az asszony sokunkat megszégyenít. Sokszor kérünk ugyan gyógyítást, de nincs a kérésünk háttérében olyan hit, mint a kánaáni asszonynak.

Amit a folytatásban olvasunk, megdöbbenítő: *Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem.*

Ilyen elutasítással még nem találkoztunk Jézusnál. Valóban nagyon ki lehet fáradva, s most egyszerűen arra gondol, hogy ha nem válaszol, akkor majd az asszony ért a szóból?

Talán neked is volt már ilyen élményben részed. Te kiáltottál és Ő nem válaszolt. Egy szót sem mondott. Fájdalmas volt a hallgatása, lehet fájdalmasabb, mint a probléma maga, ami gyötört és eléje vitt. S ha volt már részed ilyen hallgatásban, megkérdezhetem tőled, hogy mit tettél? Tovább kiáltottál Hozzá, nem adtad fel, vagy pedig ellene kiáltottál, s messze eltávolodtál Tőle?

Jézus tanítványai erősködnek: *Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik!* A magyar fordítás nem adja vissza az eredeti szöveg jelentését. A tanítványok ugyanis azt kérik a Mestertől: *teljesítsd az óhaját, és bocsásd már el, hogy ne kiáltson utánunk.*

Jézus ezt követő válasza nem az asszonynak szól először, hanem az asszonyról. A válaszból kiderül az, amit az előbb mondtam, hogy ha a tanítványok csak annyit mondtak volna, hogy bocsássa el a kánaánit, akkor Jézus nem ezeket válaszolta volna. Jézus reflektálása tehát legelőször a tanítványokhoz szól: *én nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz!*

Jézus itt ismét kitér nagy fájdalmára, amit szeretne érzékeltetni a tanítványokkal. A további leírásból kiderül, hogy ezt az első elutasító gondolatot az asszony nem is hallotta, mert csak akkor ért oda és borult le előtte!

Az asszonyt tehát nem rettentette el az a tény, hogy nem kapott választ, nem kapott sem megerősítést, sem lehetőséget, hanem a hallgatás, a csend ellenére, odafutott és leborult előtte. Megalázta magát Előtte, s elismerte Őt egyetlen mentsvárának. *Uram, segíts rajtam!*

Jézus ezt követő válasza immár közvetlen az asszonynak szól: *nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kutyáknak!*

Ez valóban Jézustól származna? Biztos, hogy így fogalmazott? Megdöbbenő, nemde? Ennyire lenézte a pogányokat, a nem a saját fajtájából valókat? Itt akár ki is lehetne kiáltani Jézust rasszistának, vagy akár nacionalistának is. De ne menjünk túl messzire, hanem értsük meg, hogy az itt mondottakra is érvényes, amit az ige mond: *az én gondolataim, nem a ti gondolataitok.*

Jézus csupán azzal a szóhasználattal él, ami akkor teljesen természetes volt a zsidók és a pogányok között. Mintha csak a mai indiai állapotokról hallanánk egy tudósítást.

Jézus gyermeknek nevezi Izráel fiait, míg a pogányokat csak kutyáknak. Vajon hogyan értsük itt a Mester szavait? Próbára akarja tenni ezt az asszonyt, hogy lássa, mi lesz a reakció, vagy egész egyszerűen le akarja rázni magáról? Minden bizonnyal az előbbi feltevés az igaz. Látni akarja, hogy az elutasítás ellenére is kitart-e majd a kérése mellett.

Az asszony azonban tudja saját érdemtelenségét, érinthetlenségét. De tovább küzd, s nem érdeklí az a fal, ami elválasztja a pogányt a zsidótól, vagy éppen a Messiástól! Jézushoz való közeledésében az is meglátszik, hogy életében már bőven volt része ilyen fajta kiközösítésben.

Mire tanít bennünket ez a magatartás? Arra, hogy legalább Isten előtt ismerjem be, hogy ki vagyok valójában. Úgymond a jézusi megalázás (nem jó a kenyeret odadobni a kutyáknak) után jön egy újabb meghajlás, alázat az asszony részéről: *de hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak!*

Ha én is rádöbbenek arra, hogy nincsenek Nála érdemeim, akkor én is megelégszem a morzsákkal! Az a nagy baj, hogy legtöbbszörünkben nincs meg ez az alázat! Ez is egy olyan dolog, amit meg kell tanulni, mert nem feltétlen születünk ilyen alázattal.

Azon töprengtem, hogy ma vajon ezzel a jézusi teológiával hány istenidegen és templomidegen embert lehetne megnyerni az Úrnak? Gondolom, nem sokat!

Ez a morzsa, ami után áhítozik az asszony nem más, mint a KEGYELEM. Hol található ez a morzsa? Az asztal alatt. Ahhoz, hogy ez a morzsa az enyém legyen, le kell hajolnom. Sokunk számára nehezünkre esik ez a mozdulat. Pedig alázat nélkül nem lehet sem Jézus után kiáltozni, sem kérni Tőle. Alázat nélkül pedig nincs gyógyulás. Vajon meglátjuk-e ezt a mindennapjainkban?

Amikor oda állok elé, mindig tudnom kell, hogy egy „visszaeső bűnös” vagyok. Az asszony tudta ezt. Jézus így jellemezte: *asszony, nagy a te hited!*

Jézus hogyan jellemez engem? Vajon hányas osztályzatot kap a hitem? A választ csak akkor kapom meg Tőle, ha úgy, mint ez az asszony, leborulok Előtte. Lehet, hogy sokáig válaszra sem méltat, lehet, hogy nehéz lesz elviselni a szégyent, bűneim szégyenét Előtte, de ha kitarok és megalázkodom, annak jutalmát veszem.

Mivel engedi útjára Jézus a nőt? *Legyen úgy, amint kívánod!*

Esetlenségem miatt gyakran érzem azt, hogy ha Jézus az én hitemre bízta a gyógyulásomat, vagy kedveseim gyógyulását, akkor elvesztem. Sokszor csak ennyit tudok mondani: *Légy segítségül az én hitetlenségemen!*

Az asszony még ott, abban a pillanatban nem tudja a dolgok végkimenetelét. Az evangélista azonban megjegyzi: *még abban az órában meggyógyult a leánya.* A hitnek az órája az üdvösség órája is volt egyben. Az eredeti szöveg szerint a gyógyulás szó

alatt az üdvösséget is érti a Szentírás. Életünkben számos olyan nehézség és akadály van, amit ha nem tudunk legyőzni, elveszítjük az üdvösségünket. A legnagyobb akadályunk a büszkeségünk, a különcségünk. Harcolj ezek ellen, hogy tudj megelégedni a morzsával is. Uram, elég nékem a Te kegyelmed! Ámen.

Hetedik nap

Higyed János Mátyás
Szatmár-Kültelek

Együttérzéssel élni és járni

Alapige: Mikeás 6,6–8

Témára hangoló

Az imahét témájába tájoló **Mikeás 6,6–8** versek összefüggéséből emelkedik ki a heti mottó: „**járj a te Isteneddél**”. E félmondat mint a mágnes vonzza és rendezi egymással összefüggésbe az ajánlott napi textusokat. A bibliai kontextuson túl az imahét földrajzi, társadalmi, történeti háttere adják azt az összképet, amibe európai fejvel nehéz magunkat az indiai emberek helyzetébe képzelnünk. Elég azonban üldözésről, jogfosztásról, kirekesztésről, elnyomásról, megfélemlítésről hallanunk, és máris témában vagyunk. Ha valaki megnézi a You Tube-on az indiai keresztyének üldözéséről készült filmanyagot (<http://youtu.be/9KSyBHNS3nI>), rádöbben, mennyire fontos megtalálni a választ a Mikeás 6,6–8-ban felvetett kérdésekre és eljutni az Istennel járás (Krisztuskövetés) közösségi felismeréséig.

Mik 6,6: „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendős borjúkkal?!”

Mik 6,7: „Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakokban? Elsőszültömet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcset lelkemnek bűnéért?!”

Mik 6,8: „Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan **járj a te Isteneddél**.”

Textusösszefüggések

Ghandi országában, akit hívei szanszkrit szóval *Mahátmanak* – nagy léleknek – neveztek, mindmáig élteti a vallásos fanatizmus a kasztrendszer, amelyből a keresztyénné létele a kiugrási lehetőség. Nem véletlen, hogy üldözik a keresztyéneket, valamiféle vallásos páriának minősítve őket. Státusuk: a megközelíthetetlenek, az érinthetetlenek.

A védikus (ősindiai sokistenhívő vallás) gyökerű hinduizmus méltán fogalmazhat a mikeási kérdésekkel:

„Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendős borjúkkal?!” (Mk 6,6)

„Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakokban? Elsőszültömet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcset lelkemnek bűnéért?!” (Mk 6,7)

A válasz is innen meríthető:

„Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan **járj a te Isteneddél**.” (Mk 6,8)

Istennel járnai közelebről annyit jelent: az Ő közösségében lenni. A keresztyének közössége, Isten Fia közössége. Krisztusközösség. A megérintettek – a testvérek közössége ez. Aki Istennel jár, annak *igazságot kell cselekednie, szeretnie kell az irgalmasságot és alázatosan kell viselnie magát*. Ez a jó! Ezt kívánja Isten az embertől. Az indiai keresztyén misszió ezt mutatja fel gyakorlatban a 80%-os hinduista közegben.

Istennel járnai az imaheti program mindennapjainak lépései, magatartásformái, viszonyulásai. Ezek közül a mai lépésünk így szól:

Együttérzéssel élni és járnai.

Két kulcsszót kell e lépésnél röviden körüljárunk: 1. Empátia 2. Szolidaritás.

1. *Empátia*. Az empátia beleérző képességet jelent. Empátia a másik ember szemével látás, a másik ember fülével hallás és a másik ember szívével érzés képessége. Tömören: *együttérzés*.

2. *Szolidaritás*. Kölcsönös segítségvállalás. Szociológiai, politikai, jogi jelentéseim túl, ami abban nyilvánul meg, hogy: a meglévő csoport ösztönösen vagy tudatosan korlátoz bizonyos egyéni vagy csoportérdeket. Kölcsönös kötelesség- és segítségvállalást hoz létre a csoporton belül vagy a csoportok között. Indítéka a társadalmi egymásrautaltság, vagyis a *közérdek*; van egy transzcendens biblikus jelentéstöbblete: Isten törődik az emberrel. Ebből következik, hogy az embernek is törődnie kell a másik emberrel. Tömören: *közösségvállalás*.

A – hetedik lépés (Mk 6,7) – textusösszetevői az együttérzés és közösségvállalás mozzanatait társadalmi-vallásos korlátaiban segít átlépni.

1. Lásd a lányok örökösödési jogát. A nem hímnemű ember az Ószövetség előírásai szerint diszkriminált állapotba került, akár mint örökös, akár mint özvegy. Indiai viszonyokhoz társítva kaszton kívüli. (Számkivetett, azaz nem számoltak vele, számításba se vették, azaz semmibe vették.)

Életbenmaradása foroghatott kockán. Jézus emberszámba veszi a nőt.

2. A 15. zoltár szerint alig-alig lehetne bárki emberfia az Úr sátorának vendége. Mikeás próféta mintha e zoltárból merítené mondandóját. Nem a hagyományok, nem a vallásos előírások, nem a társadalmi berendezkedés függvénye az Isten közösségébe megjelenés feltétele, hanem a jó lelkiismeret és ebből fakadó cselekedet. A 15. zoltár stabil társadalmi viszonyokat teremt. Mintegy charta (alkotmánylevél) szögezi le a kötelességeket és az Istennel együttlével kritériumait.

3. Az Újszövetség első keresztyénekről tudósító képe a sokszor emlegetett – öskommunizmus – „A tanítványoknak mindene közös vala” idilli állapotát ecseteli. Akik megélték és megérették, hogy Isten közösséget vállal Jézus Krisztusban az emberrel, egymással is keresték a közösséget. Kinek-kinek szüksége szerint. A *mindenük köz vala* kifejezés nem csak a javak szétosztását jelentette, de az örömök és gondok együttthordozását is. Járj a te Isteneddel újszövetségi nyelven: Krisztus-követésben. Az úrasztali közösség a korlátokat feloldó új társadalmi, gazdasági meghatározó. Idillinek tűnő állapot. Azért nem idilli, mert a közösség teremtője, megszaporítója nem emberi kitalálmány, hanem Isten maga. Ezért van jövője minden korlátozás, korlátoztság ellenére. Ezt kell – az egész nép előtt kedveséget találva – élni. Minden bántás ellenére is.

4. Az irgalmas samaritánus története praktikus példa. Ha a 15. zoltár az elmélet, akkor az irgalmas samaritánus története a gyakorlat. Paradigma. (minta) A történetet Jézus egy örök életet elérni kívánó törvénytudó provokatív fejtegetése kapcsán mondta el. Az alapkérdés, amelyre a válasz maga a történet, így hangzik: „De ki az én felebarátom”?

A történet egy emberről szól. Emberről. Nincs semmilyen előítéletet támaztó jelző szerkezet az ember szó mellett. Az előítéletek a feltételezések szintjén jelenhetnek meg, de ez mindig csak belemagyarázás, az önigazolás bűnös érvrendszere.

Az ószövetségi viszonyok majdnem kasztrendszere szabályozza a pap és a lévita magatartását. Sietnek Isten tisztelésére, nincs idejük az ember szeretésére. Kegyes kegyetlenek magatartása. Az emberhez való viszonyulásuk korfüggő. „Ki az én felebarátom” lelkiismereti kérdésére ma így is fogalmazhatnának: miért pont én ?

A törvénytudó ismeri a parancsolatot. Szeresd... felebarátodat, mint magadat. Jézus világos válasza: Ezt cselekedd és élsz! De ki az én felebarátom? Ennek a talánynak a feloldását kínálja Jézus a samaritánusban. Ő az embermentő. Ő az, aki a félholtban a *félig élő*t (semivivo) meglátja (lásd Vulgata) a fele-barátját. A fele életet a fele halálban. Önmagát látja meg. Szeresd felebarátodat, mint magadat. E felismerésből fakad a nem szokványos cselekvés. A gondviselés. A törődés.

Már az is mellékes, hogy azon a vidéken a samaritánus ellenségnek számít. Az együttérzés közösségvállalásba torkollik és kiteljesedik a gondoskodásban. Ez az ember Istennel jár. Talán ő nem is tudja, de nyugodt az álma, egészséges a lelkiismerete, töretlen az embersége. Ő is gyógyul, miközben irgalmas.

A hasonzórúségtől a felebarát szeretetig eljutni csoda. Megtapasztalható csoda. Jézus ennek a csodának a letéteményese. Ő életét adta, hogy mi ne pusztuljunk el. Ti az én barátaim vagytok. (Jn 15,14a)

Jézus együttérzéssel él és jár. „Istennel járn lakozni, szent étellel illatozni, Igaz hitben nem habozni: Jézus Krisztus taníts, taníts imádkozni !” (MRÉ 428.)

Helyi viszonyainkban legyen imádságunk e Kolozsvárott született szép énekünk. Lássuk meg halódó, eltolvajlott, kifosztott, megvert, számkivetett embereinket. Velük együtt éljük meg az együttérzés és feltámadó közösség metamorfózisát (metanoia) az apostoli élményben:

„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2,20b) Gyógyuljanak embereink, családjaink, gyülekezetünk, népünk az irgalmas Isten jóvoltából. Tartsuk a lépést Vele az Úton! Ámen.

Nyolcadik nap

Barabási Endre

Bálványosváralja

Járjunk együtt Isten dicsőítésében!

Alapige: Zsoltárok 100

Emberi létünk legnagyobb kiváltsága, hogy dicsőíthetjük a mi teremtő, gondviselő és szabadító Istenünket. Ilyenkor, az imaheti sok áldott Ige és tanítás után jobban felragyoghat a mi Mennyei Atyánk szeretete és nagyobb hálával dicsőíthetjük Őt. Végső soron minden ezen a világon az Ő dicsőítését kell hogy szolgálja.

A felolvasott 100. zsoltárban is dicsőítésről, háláról, örömről és vigasságról van szó. Ebben a zárandokénekekben a zárandokok megérkeznek a templom elé, és mielőtt bemennének a templomba, felsorakozva, együtt dicsőítik az Urat. Nem magányosan, hanem együtt adnak hálát Isten szeretetéért és hűségéért. Majd az istentisztelet helyére, a templomba együtt vonulnak be, mégpedig örvendezve.

Ha magunkra, egymásra és a gyülekezeti életünkre tekintünk, akkor meg kell állapítanunk, hogy nem, vagy csak ritkán jellemez minket az igazi öröm. Sőt, imáinkban is kevés a dicsőítés. Még ezért-azért hálát tudunk adni, de dicsőítésre kevés helyet és időt szentelünk.

Sokan mondhatják: nem tudok örülni, mert beteg és özvegy vagyok, gond van a családukbán, munkahelyi és megélhetési problémáink vannak. Ilyen nehéz időkben és ilyen rossz világban nem tudok igazán örülni, hálásnak és boldognak lenni. Miért? Talán három ok miatt:

1. nem ismerjük eléggé Istent, nem látjuk és ismerjük megfelelően az Ő szeretetét és gondviselését;
2. elégedetlenség és háládatlanság a jelenünkben;
3. kilátástalannak és reménytelennek látjuk a jövőt.

Mi sok mindent az életünkben csak emberileg (horizontálisan) látunk. Nem vagyunk tudatában, hogy semmi jót önmagunkban nem érdemelünk. Minden jó és áldás Jézus Krisztus áldozatáért és az Atya hűségese szeretetéért van. Ha kellemetlenségeink és bajaink vannak, akkor ne azt kérdezzük, hogy „miért?”, hanem hogy „mi célból?”. Ha így, isteni (vertikális) szempontból nézzük az életünket és az eseményeket, már hálásak tudunk lenni és Őt dicsőíteni.

Egy legény udvarolt egy szomszéd faluban lévő leánynak. Hosszabb udvarlás és többszöri elutasítás után a leány végül igent mondott a keze megkérésére. A leány szülei is rábólintottak a leánykérésre. Szíve megtelt boldogsággal, örömmel és hálával. A legény fityörészve és dalolgatva biciklizett hazafelé. De a két falu között a leány falujából való irigy fiúk leütötték, összeverték és véresen, öntudatlan állapotban otthagyták az árokban. Éjszaka a hideg és a harmat hatására magához tért. Érezte, hogy itt is, ott is fáj. Érezte az alvadt vért az arcán, belehasított a fájdalom az eltört karja miatt. Magára nézett, a fájdalmait érezte és a támadás megbosszulására gondolt. Elkeseredett és elkezdett sírni. De egyszer csak eszébe jutott, hogy neki igent mondott a szerelme, és ő már nőlegény. Mikor erre az örömteli eseményre gondolt, már nem törődött a fájdalommal, hanem boldogan ment haza.

Valahogy így kellene tegyünk mi is. Ne csak a gondokra, bajokra és nehézségekre gondoljunk, hanem arra, hogy kihez tartozunk. Ki az, aki szeret, és akinek terve van velünk. Adjon erőt, örömet és hálát minden nehézségben az, hogy nekünk Jézus Krisztus haláláért örök, mennyei életünk van. Ez jusson eszünkbe levert lelkiállapotunkban és ez örvendeztessen meg minket.

Ujjongjon az Úr előtt az egész föld! – olvassuk ebben a zsolttárban, megismételve a 98. zsolttár negyedik versét. Az eredeti szó örvendező felkiáltást jelent. Így szokták fogadni és üdvözölni uralkodójukat a hűségese és szerető alattvalók. Igazán és tartalmasan csak az Úr előtt lehet örülni. Nemcsak sikerekben és ünnepek alkalmával, hanem az egész földön, azaz mindig és mindenhol. De ez csak úgy lehetséges, ha megértem és tudatában vagyok, hogy: ...*az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk...* (3. v.) Neki terve és célja van az életünkkel.

Megtudni. A Vele való közösségben, a naponkénti igeolvasás és ige hirdetés által. Nem a világ politikusai, bankárai és ilyen-olyan hatalmasai az urak, hanem a Mindenható. Itt a földön és az éltünkben csak az történhet, amit Ő ad vagy megenged (egy ideig és egy mértékig). Nem a magamé vagyok (életemben és halálomban) ebben az önző és önistenítő világban, hanem azé, aki már az anyaméhben megformált. Értelmesen és biblikusán dicsérjem a Seregek Urát.

Menjete be kapuin hálaénekkal... – olvassuk a 4. versben. Mert Isten házába jó örömmel és hálával menni: az eseményekért, erőért és lehetőségért. Ott örvendezve és

dicsőítve jelen lenni: imádkozva, énekelve és igét hallgatva. A templomból is lelkiileg feltöltődve, bűnbocsánatot nyerve és ismereteimet bővítve megyek haza. Sajnos a templomba jövőkön és az istentiszteleten is kevésbé látszik az az igazi biblikus öröm és lelkesedés. Istentiszteleten Istent tisztelve úgy vagyunk sokszor jelen, mintha egy tragikus temetésen lennénk. Ragyogjon fel annyira nekünk Krisztus, hogy lelkesebben és örvendezve énekeljünk, úrvacsorázzunk és legyünk jelen az alkalmakon. Hiszen minden vasárnap Jézus Krisztus feltámadásának örömnapja van. Hát örvendezzünk!!!

Tele vagyunk-e annyira az Úr örömeivel, hogy az látszódjon is rajtunk? Visszük-e haza otthonainkba, a munkahelyünkre az igeolvasásban vagy a prédikációban kapott lelki áldásokat, üzeneteket? Szoktunk-e róla beszélni? Mert amivel tele van szívünk, arról beszélünk a legtöbbet és a legszívesebb. Tegyük teljesebbé a dicsőítéstünkkel azzal, hogy a lelki javainkat elmondjuk, megosszuk másokkal is. Olyan jó látni, mikor mosolyogva és boldogan jönnek az emberek a templomba, egymással beszélgetve. Öröm (nem csak a lekipásztornak), mikor a hét napjain végzett munkálkodások rendjén (pl. kukoricaszedéskor) a vasárnapi igehirdetésekről is tudnak hosszan beszélgetni, bizonyágot téve a megértett és megélt igéről.

Szolgálatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! – hangzik a felszólítás a 2. versben. Az örömünk és hálánk legjobb kifejezése az Istennek való szolgálat. Nem magunknak vagy embereknek szolgálunk, hanem Istennek az emberek között. Csak az Isten dicsőségét és országa terjedését munkáló cselekvés a szerinte való szolgálat. Az ige arra figyelmeztet, hogy a neki való szolgálatban öröm kell legyen. Nem lehet örömmel öröm nélkül, szomorúan hirdetni. A lakodalomba hívó vőfélyek sem úgy hívogatnak, mintha temetésre hívnának.

Egyik misszionárius Afrikában a mennyországról prédikált. A prédikáció végén megkérdezte a hallgatóságot, hogy ki akar oda, a mennybe jutni? Senki sem jelentkezett. Mikor megkérdezte őket, akkor a négerék elmondták, hogy az nem lehet olyan jó hely, hiszen nem örömmel és lelkesedéssel beszélt a misszionárius róla. Vajon mi mennyire éljük át és mennyire meggyőződve hirdetjük az evangéliumot?

Érdekes megfigyelni, hogy akár örömről, éneklésről és szolgálatról van szó, mind többes számban szerepel. Ebben az individualista, elmagányosodott világban a közösség, az összefogás és összetartás megélésére kell törekedjünk. Tudjunk egymásnak és egymással örvendezni. Menjünk oda magányos, templomba jövő vagy ott álló emberekhez.

Kapcsolódjunk be a gyülekezet különböző alkalmába és szolgálataiba! A gyülekezet ne kiszolgált, hanem szolgáló tagjai legyünk!

Megszoktuk a panaszkodást és az állandó elégedetlenséget. A mai igében arra tanít és figyelmeztet Isten, hogy kapcsolódjunk be azok táborába, akik Őt dicsőítik és Neki szolgálnak. Legyen a szülőknek és Isten csodáit megtapasztalt embereknek a Jézus anyjának, Máriának hálás és dicsőítő lelkülete. Jussunk el Pál apostollal oda, hogy minden élethelyzetben (még a nemkívánatosban, a börtönben is) tudjunk a minket megtalált és üdvözítő Istenünkben örvendezni.

Ezért a mai nap igehirdetésének a címét vessük a szívünkbe: *Járjunk együtt Isten dicsőítésében! Ámen.*

Prédikáció a nemzetközi homiletikai irodalomból

Jürg Birnstiel

Van hely Jézusnál

Idős, reménykedő, megpróbált hívő temetésén

Alapige: János 14,3

a) Amikor eljönnek a nemszeretem napok.

Testvérünk az utóbbi években egyre gyengébb lett. Meg kellett tanulnia lépcsőről lépésre elengedni e látható világban való életet. Igen, így van ez a Bibliában:

Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket! (Préd 12,1)

Ezeket az utolsó éveket elköltözött testvérünk igen nehezen viselte. Szokatlan volt neki, hogy másokra legyen utalva. Ő, aki olyan szívesen segített másoknak, hirtelen mások segítségére szorult. Soha nem akart mások terhére lenni. Inkább a szobájában maradt, minthogy bárki terhére legyen.

Jelentős változás történt az életében, amikor gondozásra szorult. Nem titkolta, hogy ez nehezebbre esett, de elfogadta ezt a helyzetet, mivel tudta, ez az egyetlen lehetséges út számára.

Senkinek nem tett szemrehányást emiatt, bár sokszor nehezen viselte helyzetét. Egyrészt elszomorodhatott megpróbáltatásai miatt, másrészt készséges volt arra, hogy ezt úgy fogadja, amint volt. Elfogadta azokat a napokat és éveket, amelyek nehezek voltak számára.

b) Testvérünk szorgalmas és hitvalló életet élt.

Elköltözött testvérünk szorgalmas volt hivatásában. Ugyanolyan aktív és elkötelezett volt egyházunkban. Szívesen részt vett a másokért való szolgálatban. Közbenjáró imádságaival Isten előtt hordozta a gyülekezeti és a világmisszió ügyét is. Szívén viselte az ébredést és a gyülekezet tagjainak lelki megújulását is. Tevékenyen részt vállalt, míg tette, több gyülekezeti szolgálatban.

Szívesen végzett volna még többet Jézusért, ez azonban egyszerűen nem volt lehetséges, ami különösen nehezebbre esett. Meg kellett tanulnia, hogy akkor is elrejttségben lehet Jézusnál, ha nem tud sokkal több látható dolgot tenni érte. Ezt ugyan tudta már, de ha az ember idáig eljut, ezt még mindig tanulnia kell.

1. Van hely Jézusnál.

Figyeljünk most arra, hogy hangzik Jézus tanítványainak mondott egyik kijelentése: *És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. (Jn 14,3)*

Testvérünk Isten gyermekeként sokszor kifejezésre juttatta, hogy mennyire elrejtett volt Jézusban, és hogyan érvényesítette gyengeségében a hit reménységét.

Vizsgáljuk meg közösen ezt a jézusi kijelentést. Jézus megmagyarázta övéinek, hogy eltávozik tőlük, de nem örökre. Atyjához megy a mennybe, és ott előkészíti a helyet azoknak, akik hisznek benne. Jézus itt arról a helyről beszélt, ahol mindazok élnek majd, akik elfogadták őt Megváltójuknak ebben az életben.

Isten megváltott gyermeke azt fejezi ki ezzel az igével, hogy nem a földön van a hazája, hanem az örökkévalóságban Jézusnál.

Nem ezért a világért élt, hanem az új világért. Úgy, ahogy ez az Újtestamentumban olvasható: *Nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.* (Zsid 13,14)

Testvérünk is sóvárgott ezért a jövődő városért, ahová tartott. Úgy gondolt rá, mint az a nő, aki egy tehetős férfi kertjében dolgozott. Megnézhette szép, új házát is. Egy pompás villát, nagyarányú és csodaszép, berendezett szobákkal. A gazdag ember pompás háza fölötti örömeiben megkérdezte az asszonyt: „Nos, mit gondolsz a házamról, hogy tetszik?” Ekkor ez a szegény nő azt mondta: „Mindez nagyon szép, és hálásan megköszönöm, hogy körülvezetett benne; de ez egyáltalán nem olyan lakás, amibe hamarosan beköltözni szándékozom.”

„Ej, de hát milyen az a ház?” – kérdezte a gazdag ember nagy csodálkozással.

Akkor az asszony kivette a zsebéből Újszövetségét és felolvasta, amit Jézus mondott: – *Az én Atyám házában sok lakóhely van.* (Jn 14,2)

Aztán felnyitotta a Bibliát egy másik helyen is, A jelenések könyvéénél, ahol az Ige még pontosabban ábrázolja és részletezi Isten megváltottainak örök hajlékát és otthonát.

Akkor azt mondta az asszony ennek a gazdag embernek: „Igazán sok örömet és boldogságot kívánok önnek az új házában. Mégis tudnia kell, hogy nem fog mindig itt lakni, én azonban örökre ott maradok abban a csodálatos házban, amelyet Jézus készített el.”

Ezt ugyanígy testvérünk is elmondhatta volna. Azt, hogy tud egy másik, és mindekelőtt egy jobb helyről. Jó, ha ezt mindannyian tudjuk!

2. Jézus Krisztus az út.

Miután Jézus elmagyarázta tanítványainak, hogy lakóhelyet fog készíteni számukra, még ezt is mondta nekik: *Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.* (Jn 14,4)

A tanítványok mégsem tudták, hogyan vezet oda az út. Ekkor felállt Tamás, egy a tanítványok közül, és megkérdezte: *Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudánk akkor az utat?* (Jn 14,5)

Fogalmuk sem volt, hogy néz ki az az út, ahová Jézus megy. Útleírást akartak Jézustól. Ezért Jézus világos és váratlan választ adott nekik: *Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.* (Jn 14,6)

Jézus tehát az Atyához ment, az ő országába. Oda azonban nem követhették tanítványai. Ha el akarnak jutni oda, ez csak Jézussal lehetséges.

Jézus az út. Az Atyához, vagy másként is mondhatjuk: a mennybe. A mennybe csak Jézus által juthatunk be. Nem úgy, ahogy Jézus, aki meghalt a bűneinkért a golgotai kereszten, és a harmadik napon feltámadt, aztán Atyjához ment.

Tulajdonképpen azt mondta tanítványainak: Számotokra egyáltalán nincs más út arra, hogy bejussatok Isten országába, csak általam. Én vagyok az út, az igazság és az élet. Semmiféle vallásos erőfeszítés nem juttat el az Atyához, csak a Jézusba vetett hit.

Itt válaszol Jézus arra a kérdésre, hogy hogyan juthatunk a mennybe. Az út maga Jézus Krisztus. Ez sokak számára az evangélium legmegbotránkoztatóbb pontja. Jézus, aki magát egyetlen útnak nyilvánította ki az ember megváltására.

Ebben a világban ténylegesen sok út van, amelyek ígéretesek és megfelelőek. Sokféle módon próbálnak értelmet és célt adni az emberek értelmének. Azonban az eredmény a döntő. A példabeszédek könyvében olvashatjuk: *Van út, amely az ember előtt egyenesnek látszik, de végül a halálba vezet.* (Péld 16,25)

Aki azonban hisz Jézusban, arra az út végén nem a halál és a pusztulás vár, hanem örök élet. Ahogy Jézus mondta evangéliumában: *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy*

egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (Jn 3,16)

Elköltözött testvérünk bízott Jézusban. Döntött Jézus Krisztus mellett és maga választotta Jézus követésének az útját. Életét meghatározta a Jézussal való élő közösség, és hálás volt azért az elrejtettségért és reménységért, amit a Jézusba vetett hit által kapott.

Befejezés

Testvérünk befejezte földi életét. Hitvalló élete példát ad mindnyájunknak, és arra bátorít, hogy Jézussal éljünk. Hogy akik még nem ismerik közülünk Jézust, fogadják életükbe őt, hogy mindnyájan örvezzhessünk ennek az új lakóhelynek. Hogy valamennyien közösségben élhessünk Jézussal.

Az út egyszerű. Ha ugyanis még nem él Jézus valaki életében, csak egy imádság választja el tőle. Egy egyszerű imádsággal bárki megvallhatja bűnét, és behívhatja Jézust az életébe. Úgy, ahogy elköltözött testvérünk is megtette egykor, és akkor ugyanazzal az elrejtettséggel és reménységgel élhet tovább, ahogyan ő élt.

Elköltözött testvérünk tudta, hogy halála nem az utolsó állomás, mert az örök élet, amivel megajándékozta Isten, erősebb a halálnál. Ezért mondja Jézus: *Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él. (Jn 11,25)*

Az a vigasztalásunk: testvérünk él, jóllehet meghalt. És valamennyien, akik osztoznak vele ebben a hitben, viszontlátjuk őt az örökkévalóságban a Teremtő Istennél. Ámen.

„Hozz reá víg esztendőt!”

Sors: hangsúlyos ez a szó, valóban. Azt is jelenti: egész valótokban, minden előző meghatározottságotokból ki tud váltani, meg tud váltani Jézus. A gének, hormonok, agysejtek továbbra is működnek, teszik rendelt dolgukat, de az egész emberlét bekerül az új áramkörbe – veszi a Szentlélek ajándékát. Így erőt kap arra, hogy úrrá legyen ösztönei felett, beidegzett szokásai felett, beszűkült gondolkodása felett. Úrrá lesz sorsa felett. Új ember lesz, krisztusi ember lesz. Sorsa feletti szabadságának titka nem önerőlködéseiben, nem tréningjeiben rejlik, hanem abban, hogy „isteni természet részesévé” lesz. Ez a győzelmes isteni erő segíti arra, hogy fölszabaduljon a sorskényszerek alól. Ez hoz rá végre „víg esztendőt”.

Mindez ugyanúgy érvényes az egyénre, mint a társadalom egészére. Népünk sorskényszerek alatt él, és ebből nincs más kiút, mint a Lélek kiáradása az egész népre. A mi szolgálatunk: egyengetni a Lélek kiáradásának útját.

Farkas József

A Genezáret partján

(Lelkigondozói rovat lelkipásztorok részére)

Gyökössy Endre

IX.

Növekedés – az igazságban *

Isten iskolájába egy életen át járunk. Ez a fejezet azonban az utolsó a mi kis „tan-könyvünkben”; ezért arról szeretnék valamit elmondani az Ige alapján, hogyan növekedik a hívő ember igazságban.

Mert növekednünk kell, minden tekintetben és szüntelen, hiszen az élet stagnációt, állást nem ismer. Vagy fogyunk, zsugorodunk, vagy növekedünk.

Aki belülről nem tud növekedni, az fogy. Aki nem növekszik hitben, annak fogy a hite. Aki nem növekszik tudásban, az lassan azt is elfelejti, amit addig tudott. Aki nem növekedik szeretetben, annak kihűl a szeretete. Erről beszél maga Jézus is, amikor azt mondja: *Mert akinek van, annak adatik, de akinek nincs, attól az is elvételik, amiről azt gondolja, hogy az övé.* (Lk 8,18)

Ebben az utolsó fejezetben tehát az igazságban való növekedés belső törvényszerűségére szeretnék rámutatni. Ennek a növekedésnek is megvan a maga rendje. S nem akármilyen igazságról van, lesz szó, hanem az Ige, a hit, az evangélium igazságaiban való növekedésről.

Eddig öt stációját, szakaszát ismertem fel ennek a növekedésnek, s erről szeretnék beszámolni. Mégpedig úgy, hogy felmérhessük, hol is tartunk. (Mintha csak dolgozatot, felmérést írnánk Isten iskolájában!)

Az első stációt így jellemezhetném: *Nincs saját igazságom!* Valamiképpen Sába királynéjának kiáltása jellemző erre az állapotra, amikor azt mondja Salamonnak: *Igaz volt, amit országomban hallottam dolgaidról és bölcsességedről...* (1Kí 10,6)

Szinte mindnyájan belenevelődtünk bizonyos tradicionális hitigazságokba. Átvettük ezeket a dogmatikai hitigazságokat szüleinktől, hitoktatóinktól, konfirmáló lelkészinktől. Megtanultuk, mint az egyszeregyet, ki-ki a maga felekezete, a maga neveltetése szerint.

Az adoptált, készen elfogadott igazságokra és ezek birtokosaira, hordozóira jellemző a türelmetlenség, a bigottság. Ha kizökkentik a lemezéből, amit vég nélkül játszik le, akkor ingerült lesz, hadakozó, támadó és nagyhangú. Mert belülről bizonytalan. – Emlékszem, gyermekeim még kicsik voltak. Az egyik egy kártyavárat épített az asztalon és mindig pörölt a testvérel, hogy ne lökdösse az asztalt és ne fűjjon, ne lélegezzék olyan hangosan, mert az összedől. A másik építőkockákból épített egy házikót. Megszólt: – Az enyémet lökdösheted!

Az a tapasztalatom, hogy igazán csak az a vallásos ember „bigott” és türelmetlen mások véleményével szemben, akinek nincsenek saját igazságai. Csak adoptált, tradicionális, vagy készen átvett igazságai, lemezei vannak.

És sajnos, nagyon sajnos, a vallásos embereknek a zöme ilyen. Van, aki egy életen át ezen a szinten marad, nem növekedik hitben és igazságban!

---

* Gyökössy Endre: *Isten iskolája*. Szent Gellért Kiadó és Nyomda, Budapest.

A második foknak, növekedési stádiumnak ezt a nevet adnám: *vannak saját igazságaim!*

Egyáltalában nem szükséges, hogy egy ilyen igazság homlokegyenest másféle igazság legyen, mint például egy régen megfogalmazott igazság a Bibliából. Az a fontos, hogy ez már nem betanult, adoptált igazság, hanem átélt, személyes meggyőződésemmé és elfogadott igazságommá lett.

Emlékszem, hogy diáagyerekként egy cserkész táborban a fűben hanyatt fekvé a csillagokkal barátkoztam. Sokáig figyeltem a Göncöl-szekeret, majd elaludtam. Úgy tűnt, hogy csak pár percig nem voltam ébren, pedig több időt töltöttem el csukott szemmel. Amikor újra feltekintettem, a Göncöl-szekér az égboltnak egészen más pontján volt. S hirtelen szédülés fogott el. Ott, abban a fekvő helyzetben átéltem egy addig betanult igazságot: *forog a föld!* Szinte belefogóztam a fűbe, annyira éreztem a föld forgását.

Vagy, ahogy elmondotta egy kedves ismerősöm, aki életében először fürdött a tengerben és szájába csapott a hullám, így kiáltott fel: – Csakugyan sós!

Nos, a hit és az Ige vonalán is úgy lesz saját igazságom, hogy egyszer átélem egy-egy igazság igazát. – Tudtam én, hogy van imameghallgatás, de hogy mennyire van és az milyen valós hatalom, ahhoz egyszer szinte a halálos ágyamon kellett feküdnöm, hogy megtapasztaljam, szinte érezzem, tapinthatóan átéljem.

Tudtam én, hogy a bűnbocsátnak gyógyító ereje van, megtanultam, mint az egyház kétezer éves tapasztalatát, de mint lelkigondozó, igen gyakran megtapasztaltam, s azóta saját igazságom is ez a dogmatikai igazság.

Tudtam én teológus koromban is, prédikáltam is arról, hogy „legnagyobb az agapé” – de ma már ez saját igazságom! Amióta újra és újra megtapasztalom hallatlan gyógyító, föloldó, rendbeszedő erejét.

Vannak-e olyan igazságaid, amelyek életté, valósággá, tapasztalattá lettek életedben? Akinek vannak, az az ember sokkal türelmesebb a mások átélt igazságaival szemben, mert tudja: a sok-sok igazság-részlet közül ő átélt néhányat, a másik másféléket élt át – de ugyanannak az igazság-egységnek a részei az ő és a mások átélt igazságai is.

Van innen rajdöbben, hogy *vannak tévedései is!* Amikor ezeket be tudja látni, és kész korigálni.

Emlékszem, vagy két évtizede óriási hatással volt rám egy konferenciái előadás, ahol az előadó a Szentlélekről ezt a nagyon tetszetős képet mondotta: „A Szentlélek nem költöző madár! Aki kapja, biztonságban érezheti magát, azt soha többé el nem veszítheti.” – Hallatlan izgalom és öröm fogott el. Mindaddig, amíg egyszer rá nem bukantam erre az Igére: *Saultól eltávozott az Úr lelke, és rossz szellem kezdte gyötörni, amelyet az Úr küldött.* (1Sám 16,14) Sőt, Pál apostol erre figyelmeztet: *És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára.* (Ef 4,30) – Az évek-évtizedek életgyakorlatából megtapasztaltam, hogy senki bennünket ki nem ragadhat Jézus kezéből – de mi magunk igen, mi önszántunkból elhagyhatjuk Őt.

Tovább-növekedésünk mércéjén a „számokat” a belátott és az Ige alapján korigált tévedések jelzik. Akinek csak nagy igazságai vannak és még kis tévedései sem, az megakadt ember. Megállt a fejlődésben, a növekedésben az igazság felé. *Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.* (Mt 5,20)

Milyen hajlamosak vagyunk például, hogy azt képzeljük: a másik embernek is az a jó, ami nekünk, a másik ember is csak úgy lehet boldog, ahogy mi lehetnénk! – Egy olyan levélből idézek, aminek néhány sora nagy, korigált igazságot mond ki: „Mind-

egy, hogy ki az: szülő, gyermek, férj, testvér, barát, barátnő vagy munkatárs, utcai járókelő; úgy kell szeretni az embereket, ahogy az nekik jó és szép, és nem úgy, ahogy esetleg nekem esne jobban...”

Együttélésünk titkának három M betűje: *Más; Másként, Mégis!* Tudniillik, hogy a másik ember MÁS, szinte mindenhez MÁSKÉPP viszonyul, mint én, és MÉGIS úgy kell szeretnem, ahogy van! És ezt fel kell fedeznünk, rá kell döbennünk és magunkévá kell tennünk, korigálva addigi tévedéseinket, emberhez való viszonyulásunkat.

Az igazságban való növekedésnek is van mélypontja. Nem állítom, hogy mindenki eljut erre a mélypontra, de éppen azok jutnak el ide, akik növekednek és kutatják az igazságot, és akiket izgat az igazság, az Ige igazsága.

Ez a mélypont pedig ez: *csak tévedéseim vannak.* Jób nyögésével tudnám kifejezni ezt az állapotot:

Hogyan lehetne tiszta a halandó, és igaz ember az, ki asszonytól született? (15,14) Vagy a zsolttároséval: Ne szállj perbe a te szolgálóddal, mert egy élő sem igaz előtted. (143,2) Vagy Pál is így nyög fel: Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. (Róm 3,10–11)

Hadd vigasztaljam azokat, akik talán éppen ilyen állapotban vannak s ebben a mélységben azt érzik: „minden igazságom semmivé lett, csak tévedéseim vannak!” Nos, ők már nincsenek messze a csúcstól! Mert a csúcsra felfelé – ezen a mélységen keresztül vezet az út.

A csúcs pedig ugyanígy fogalmazható meg, mint a kiindulási pontunk: *nincs saját igazságom!* Ha van igazságom, az csak Te vagy, Uram Jézus, mert Te vagy az Igazság! Az én kis részletigazságaim nem számítanak. Az én igazságom világossága csak annyi, mint egy gyertya fénye a tűző nap ragyogásában.

Valaki így fogalmazta meg nekem élete nagy felfedezését, amellyel előrelendült az élete: „Én nem számítok! Amint ezt ki tudtam mondani, minden megváltozott körülményem!” – mondotta. Én nem számítok. Más szóval: Te vagy az Igazság. A Te Lényed, Igéd és életed, én Uram Jézus.

Mi a különbség a legelőször említett: „nincs saját igazságom” és a csúcs „nincs saját igazságom” között?

Az elsőnél csak átveszem, „adoptálom” mások igazságait, megélés nélkül. A csúcson engem adoptál, fogad el és épít be az Úr, az élő Igazság, és Ő használ fel szolgálátára, ha akar.

Ez az az Igazság, amely szabaddá tesz bennünket, hogy már nem leszünk ingerültek és azonnal hadakozók mások részletigazságaival, de még tévedéseivel szemben sem. Ez az igazság az, amely úgy tud viszonyulni a tévedések vagy részletigazságok hordozóihoz, ahogy Jézus Krisztus beszélgetett a Jákob kútjánál a samáriai asszonnal.

Hogyan juthatok erre az igazság-fokra? Úgy, ahogy Keresztelő János fogalmazta meg egyszer: *Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.* (Jn 3,30) Amilyen mértékben növekedik, tért hódít életemben Jézus Lénye, olyan mértékben eleveníti meg bennem s teszi életessé a gépiesen adoptált igazságokat, szaporítja sajátommá lett igazságaimat, vezet el tévedéseim belátására, vagy éppen annak felismerésére, hogy egész addigi életem, vélt igazságaimmal együtt, tévedés volt. S ha egyáltalában lehet igazságom ezen a földön: az Jézus Krisztus, Akiből élek.

Az úgynevezett „hitigazságok”-kal kapcsolatban a következő öt „osztályt” ismertük fel:

1. Nincs saját igazságom, csak készen kapott s elfogadott igazságokat mondogatok.
2. Vannak saját igazságaim, amelyeket én magam fedeztem fel, éltem át.
3. Vannak tévedéseim!

4. Csak tévedéseim vannak. (Mélypont, krízis.)

5. Nincs saját igazságom: mert Te vagy az Igazság, Jézusom!

Kicsiny „tankönyvünk”-ből ennyire futotta Isten iskolájában. Ne hagyjuk abba a tanulást! Isten iskolája – az élet iskolája, azért, hogy *életünk legyen, és bőségben legyen* (Jn 10,10); és azért is, hogy ebből az iskolából egy egészen „felsőbb osztályba” léphessünk: Tanítónk és Gazdánk ölelő, atyai karjaiba.

A Te parancsolatodra

Péter jól tudja, hogy az, amit Jézus ajánl, minden emberi logikával megütkezik. Hatalat fogni csak éjjel lehet. Ezt ő, a szakember nagyon jól tudja Jézus ajánlata úgy tűnik, mint egy álmodozó, hozzá nem értő embernek a meggondolatlan, semmit sem ígérő ajánlata. A kérdés azon dől el, hogy Péter kire hallgat. És Péter Jézus mellett dönt: „A Te szavadra mégis kivetem a hálókat.” Feszültséggel teljes reménység szólal meg ebben a mondatban. Az egyik fordítás így mondja: „mindazonáltal mégis”, egy másik pedig: „de azért a Te parancsolatra...” Ebben a döntésben Péter nem saját magára hallgat, a halásztudomány mesterére, hanem Jézusra, az élet Mesterére. Elsőbbséget ad Jézusnak, és ebben van Péter hite. Ennek az egész napnak a kimenetelét rábízta. Az új év tulajdonképpen itt dől el. Jézusnak tudok-e elsőbbséget adni önmagammal szemben, és ki merem-e szolgálatni életemet, jövőmet az ő szavának, ígéréteinek?

Szathmáry Sándor

Alkalmi prédikációk

Keresztelési igehirdetés

Demeter József
Szászrégen

Első találkozás

Alapige: Lukács 2,29–32
Bibliailvasás: Lukács 2,21–35.39–40

Mai igehirdetésünk egy keresztelőre tekint, a mi megváltó Krisztusunknak keresztelőjére. Gyermekeinket, akik itt vagyunk, rendre mind megkereszteltük, illetve elhoztuk az Úr templomába, mint egykor a csecsemő Jézust is, hogy részesüljenek a szent sákrámentumban. A szertartás mindnyájunk számára ismert, de hallgassuk, hogy mit mond az Úr szava e történettel kapcsolatban.

Felolvasott igénk első üzenete Jézus zsidó szokás szerinti megkereszteléséről és templomi bemutatásáról szól. Hangsúlyozom, hogy zsidó szokás szerint, mert később, azaz felnőtt korában Keresztelő János az, aki megkereszteli Jézust és ekkor száll rá a Szentlélek is galamb formájában. A zsidóknál a nyolcnapos fiúgyermeket – amint az igéből is hallottuk – körülmetélték és ez volt az Istennel való szövetség megkötésének külső jele. Harminchárom nap múlva pedig a fiúgyermeket, és hatvanhat nap múlva a leánygyermeket be kellett mutatni az Úrnak a templomban és ugyanakkor áldozatot is bemutatnak Istennek.

Igénk első üzeneteként szeretném hangsúlyozni, hogy mennyire fontos kell legyen ma is a kisgyermek Istennek való bemutatása, az Ő házában, a templomban. Szép és helyes, amikor gyermekeinkre büszkék vagyunk, amikor gyermekeinket dicsérjük, nagy-nagy örömmel minden gyermek sikere és ügyessége itt ebben a világban. Bárcsak adná Isten, hogy minél több örömünk és boldogságunk legyen gyermekeinkben, de mindezekben túlmenően Isten még kér valamit tőlünk, szülőktől – nagyszülőktől –, éppen e történet kapcsán.

Mit olvastunk a 22. vers második felében? „...Felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak...” A hangsúly itt azon van, ami a folytatásban olvasható, hogy „az Úrnak szenteltessék”!!!

Odaszentelni gyermekeink életét Istennek – ez volna minden nevelésnek alapja, és ettől volna más a világ. Hiszen az Istennek szentelt élet lehet igazán áldott és hasznos mindenki számára. Ezzel szemben viszont a mai gondolkodás Isten helyett minden más világi értéket fontosabbnak tart, és mindent megtesz gyermekei sikereiért. De hát mit is jelent az Istennek szentelt élet? Nem mást, mint a krisztusi nagy parancsolat szellemében nevelni gyermekeinket, pontosabban Isten- és emberszeretetre nevelni. Testvéreim! Mi más tudná megmenteni ezt a pusztuló bűnös és beteg világot, mint az a szeretet, amit az Isten fia hozott közénk, és egyben legfőbb kérése is ez volt mindenki felé, hogy „egymást szeressetek”. Milyen szép és kedves bemutatni gyermekeinket Istennek, de kérnünk is kell az Urat, hogy legyen erőnk és hitünk a szeretetet mint legnagyobb értéket átadni nekik.

A két másik üzenet, amelyet Isten Lelke által e történet kapcsán nektek átadni kívánok, rövidebb lesz. Figyeljük meg, kivel is találkoznak Jézus szülei, amikor először viszik fel a templomba a csecsemő Jézust? Egy Simeon nevű igaz és kegyes emberrel, akinek a lélek azt üzenete, hogy nem halhat meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát, azaz a világ Megváltóját. Minden keresztelőn mi is kedves és rég nem látott ar-

cokkal találkozunk, olyan szép és áldott minden ilyen ünnep, amikor messziről is eljönnek barátok, rokonok, ismerősök. Jézusék Simeonnal, mi pedig sok-sok kedves emberrel vagyunk együtt ezen az ünnepen. A fontos viszont az, amit olvasunk Simeonról: Nem halhat meg addig, míg nem látja meg Jézust. Simeonnak élet-halál kérdése a Krisztussal való találkozás. Mások pedig millióian azzal sem törődnek, hogy volt-e és van-e Jézus??? Fájdalmas és megdöbbentő milliók és milliók halála oly módon, hogy sohasem látták, sohasem találkoztak Jézussal. Mennyi minden mást szeretnének az emberek meglátni, elrendezni még haláluk előtt, de azok száma egyre kevesebb, akik Istennel szemben szeretnék rendezni dolgaikat. Hogyan is írta – akár figyelmeztetésként is – a nagy magyar költő, Ady Endre a *Rendben van, Úristen* című versében:

Vajon tényleg minden
Rendben van Istenem?

Kedves testvéreim! A simeoni kérdés, ha sokunk kérdése volna, más volna itt az élet. Az elmenés órája ismeretlen. Jézus maga figyelmeztet arra, hogy bármikor itthagyhathatjuk e földi életet, de vajon készek vagyunk-e megállni Isten előtt? Simeon boldogan ölelte magához a kis Jézust, élete beteljesült, vágya valóra vált, nyugodtan meghalhat.

Minden nép szeme láttára elkészítette Isten az üdvösséget, csak nem minden népnek van erre szüksége. Milyen fájdalmas, hogy a mi magyar néptünk sem attól várja a megújulást, a változást és egy igazán más életformát, akitől a megtartatás származik. Kedves szülők, keresztszülők, nagyszülők és mi mindnyájan tegyünk meg mindent azért, hogy gyermekeink felnövekedvén megismerjék és megszeressék Krisztust, hogy élhessenek Istennek szentelt életet.

Végül e történet azzal zárul, hogy a jeruzsálemi látogatás véget ért, a szülők, a rokonság visszatértek városukba, a gyermek pedig növekedett és erősödött...

Ez a szép mai nap is véget ér, a drága ünnep és együttlét megszakad, mindannyian visszatérünk otthonunkba, de a legfontosabb, hogy Jézussal együtt növekedjünk és erősödjünk mindannyian. Teljesedjünk be az Igével, hogy bölcsességet nyerhessünk és Isten kegyelme legyen mindig rajtunk! Ámen.

Esketési igehirdetés

Szabados József
Kolozspata

Amit Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza!

Alapige: Máté 19,6

A mi Urunk, Jézus Krisztus, a házassálettire vonatkoztatta ezeket a szavakat: Amit Isten szerkesztett, ember el ne válassza. Ebből az következik, hogy két kéz munkálkodik minden házassálettben: egy isteni kéz, mely egybeszerkeszti a házastársakat, és egy emberi kéz, mely elválasztja őket.

Lássuk először az isteni kezet. Ez a kéz ma és minden időben áthidalta távolságot, áthidalta társadalmi osztályokat, szegény és gazdag egybekelhet, áthidalta fájta és nyelvet. Erős ez a kéz! Sok akadály lehet az ifjak előtt, de ez a kéz erősebb az akadályoknál, mindent elhárít, pletykát és irigységet, rágalmat és rosszindulatot, mert ez a kéz a szeretet keze. A szeretet pedig erősebb a halálnál is. Ez a kéz hozta össze titeket is és ez az

isteni kéz fogja egybeszerkeszteni a ti ezentüli életeteket. Ne féljetez tehát sem szívetez gyengességétől, sem az elkövetkezendő kísértésektől, sem a gonosz emberek ármánykodásától, sem az élet anyagi nehézségeitől. Isten keze mindezeknél erősebb, ez a kéz jót akar nektez, ha száz kéz akar is szétválasztani. Ez a kéz mindig egybeszerkeszt! Ez a kéz mindig összetart titeket!

A másik kéz az ember keze, mely azt, amit Isten egybeszerkesztett, el akarja választani. Sokan eleresztik Isten kezét, sokan megfélemeznek róla, sokan elhagyják az Általa mutatott ösvényt, sokan nem bíznak eléggé Isten kezének erejében, emberekre hallgatnak, emberek után igazodnak, emberek tetszése szerint beszélnek és cselekednek. Az ember szíve pedig legtöbbször gonosz, irigyli mások békesseges életét és boldogságát. Arra igyekeznek, hogy rontsa meg őket. Amit Isten keze egybeszerkesztett, ember azt el akarja választani. Hízgelgessel, hazugsággal, ármánykodással, rágalmozással akarják az irigy emberek a házastársak életét megrontani. De ti ne féljetez az emberi kéztől: Mít sem árthat nektez, ha ti Isten kezébe helyezitek el életeteket. Ha Isten kezének útmutatására figyelték, az ember keze mít sem árthat nektez!

Egy titkot árulok el nektez: Van egy kéz, amely egyszerre isteni kéz és egyszerre emberi kéz is. Ez Jézus Krisztus keze, isteni kéz, mert az élet koronáját nyújtja felétez és emberi kéz, mert át van szegezve. Ez a kéz kezessége annak, hogy az ember keze is tehet jót, ha Isten kezét fogja, ha Isten keze az ő szeretetével átmelegíti. Ez a kéz záloga annak, hogy ebben a világban, hol „feszítod meg”-et kiáltanak egymásra és a házastársakra, ebben a világban Isten keze működik, ki a házastársakat szeretettel, megbocsátással, kibéküléssel, türelemmel, egymás iránti gyengédséggel mindig egybeszerkeszti.

Bízatek hát! Felettetek Isten áldó keze ki van terjesztve, hogy minden akadályt elhárítson s a ti házáséleteteket mindörökké egybeszerkessze és egyben tartsa. Ámen.

Temetési igehirdetés

Ferenczi Lajos

Etéd

Drága véren váltattatok meg!

Alapige: 1Péter 1,17–21

Keressük meg ennek az ígének az alapján azt az isteni üzenetet, amelybe, itt a kopersót körülállva, bele lehet kapaszkodni, amely egyedül képes arra, hogy vigasztalást adjon.

Péter ebben az ígében úgy beszél Istenről, mít ítéző Bíróról, akinél nincs személyválogatás, hanem cselekedetei alapján ítéli meg az embert.

Az a közösség azonban, amelyet Péter ebben a levélben megszólít, ezt az igazságos, nem részrehajló Bírót nagyon érdekesen szólítja meg akkor, amikor imájában hívja őt segítségül.

A 17. vers elején olvassuk: ha pedig mít Atyátokat hívjátok őt segítségül.

Ebben Péter azt állítja, hogy az a közösség úgy szólította meg Istent, ahogy ma a gyerekek megszólítják az apjukat, amikor valamiben a segítségét kérik: Istent, az igazságos Bírót apának szólítják.

Ez a megszólítás elvezet minket ahhoz az imához, amelyet Jézus tanított tanítványainak: a *Mi Atyánk*hoz. Kik voltak ezek az emberek, akiknek Jézus tanította ezt az imamintát? Az ima előtti szakaszból kiderül, hogy ezek az emberek különleges kapcsolat-

ban voltak Istennel. Mindaddig, amíg az írástudókat és farizeusokat hideg vallási tisztelet kötötte Istenhez, ezekkel az emberekkel kapcsolatosan Jézus mindig kiemeli: de ti nem úgy, mint az írástudók és farizeusok, ti nem ilyen kapcsolatban vagytok Istennel. A következő szavakkal teszi (Máté evangéliumának 5 és 6 részében található ezek):

Mt 5,20 – ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét;

Mt 5,33–37 – a régieknek megmondatott az eskü; én azonban azt mondom nektek, hogy ne esküdjetek – a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, a gonosztól van.

Mt 5,45.48 – legyetek a ti mennyei Atyátok fiai; legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes!

Mt 6,1–18 – adakozásban, imádságban, böjtölésben is másképpen kell cselekedni: ne tudja a bal kezéd, mit tesz a jobb; ti így imádkoztatok, és ne úgy, mint mások; amikor böjtölsz, kend meg a fejed és mosd meg az arcod – s mindezeket azért így, hogy ne az emberek lássák vagy hallják, hanem Atyád, aki rejtve van, és Atyád, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked nyilvánosan.

Ezt a különleges kapcsolatot fejezi ki az apa szó. Isten számukra a mennyei Atya, aki közel van hozzájuk, szereti őket, meghallgatja imáikat, és jutalmazza őket akkor, ha tiszta szívvel adakoznak valakinek, vagy valaminek a megsegítésére, vagy böjtölnek valamiért.

Erre a kapcsolatra, erre a különleges viszonyra ember és Isten között ma is lehetőség van. Jézusban ma is ilyen kapcsolatra hívja Isten az embert, még pontosabban: ilyen kapcsolatra hív Isten minden embert. Téged is azért hív, mert Jézus kereszthalála által saját gyermekévé akar tenni. A Szentlélek téged is újjá tud szülni, újjá tud teremteni, Isten fiává, Isten leányává tud formálni. Akarod-e ezt? Kell-e neked egy ilyen kapcsolat Istennel? Akarsz-e Isten gyermeke lenni?

Ez a kapcsolat azért nagyon fontos, mert ebben a kapcsolatban az igazi vigasztalást is megtalálod.

A továbbiakban Péter azt mondja el, hogy ha Isten gyermeke az ember, akkor ennek megfelelően is kell élnen. Ugyanis az ember akkor igazán Isten gyermeke, ha ezt a gyermeki mivoltot a mindennapokban megéli. Mert hogy lehetnék én az apám fia vagy leánya, ha, legalábbis egy bizonyos életkorig, nem vele lakom, nem neki fogadok szót, és nem őt hívom apámnak? Persze Istennel ez állandó kapcsolat. Ezzel csak érzékeltetni akartam, hogy mit jelent valakinek a gyermeke lenni.

Ezzel a gyermeki viszonytal kapcsolatosan azt mondja Péter, hogy Isten gyermeke ebben a világban más, mint aki nem Isten gyermeke. Három dolog megemlékezésével írja le ezt a másságok.

1. *Jövevény* – erről olvasunk még a Zsid 11,13–16-ban, ahol Ábrahámról és leszármazottjairól írja a szentíró, hogy ezek az emberek miközben éltek a földi életet, harcoltak ennek harcait: Ábrahám gyerekért, utódért küzdött, Izsák azért, hogy az örökségét megtartsa. Jákob új életet kezdett, amikor elment, hogy anyja rokonsága közül hozzon magának feleséget – tehát miközben éltek ezt a földi életet, nem gyökerestek meg itt ezen a földön, hanem a 11,10 szerint várták „azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten”. Jövevénynek lenni ezek szerint azt jelenti, hogy itt a földön úgy élek, hogy várok arra az otthonra, amelyet Isten alkotott, Isten tervezett. Ez az otthon nem elérhetetlen, mert Jézus, mint ember, már ott van a feltámadás és a mennybemenetel által. A feltámadásban Isten Fiának bizonyult, és visszament abba a dicsőségbe, amelyben volt emberré létele előtt, hogy ott helyet készítsen azoknak, akik hisznek benne. Mert azt akarja, hogy a benne hívó emberek ott legyenek, ahol ő van. „Atyám azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettel engem

már a világ kezdete előtt.” (Jn 17, 24) Az eljövendő országban való lakozást az jellemzi, hogy ott vagyok, ahol Jézus van – ennek megfelelően a jövővénység idejét is valami hasonló jellemzi: mégpedig az, hogy állandóan az én Megváltómnak jelenlétében élek, Igéjét, szavát magamba szívom, és érvényesülni hagyom Isten Szentlelkét az életemben: aki világosságot gyújt a szívben, aki az Ige által tanácsot ad, aki kijelenti Isten akaratát, amit az ember gyermeki engedelmséggel szívesen megtesz – ez tehát az egyik jellemzője Isten gyermekének. És a gyászoló szívnek épp erre a gyermeki tudatra, meggyőződésre van szüksége, hogy amikor a gyász völgyében van, fel tudjon tekinteni és látni tudja a rá és szereteteire váró mennyei hajlékot.

2. *Megváltott* – a megváltás megszabadítást jelent. Két kép állhat előttünk abból a korból, amelyben ez a levél megfogalmazódott: a rabszolga képe, akiért valaki kifizeti az árat, és ennek alapján szabad emberré lehet; vagy a börtönben ülő ember képe: akiért szintén kifizeti valaki az árat, és az illető előtt örökre megnyílik a börtön ajtaja. Ez nem kicsi összeg volt Isten részéről. Mert mind az egyik kép, mind a másik a bűn alapján arról beszél, hogy az ember állapota életfogytiglan meg van pecsételve; a bűn miatt halált érdemel. Csak úgy lehet kiváltani, megszabadítani, ha egy másik ember veszi át a helyét. És Jézus ezt tette. Ez az a felbecsülhetetlen érték, amiről Péter azt mondja: nem aranyon és nem ezüstön... (18–19) Ennyit érsz te Istennek! És ennyit ér bárki, aki befogadja az életébe Jézust, a Megváltót. Ha ez igaz, akkor az is igaz, hogy nem hagyja az ő gyermekét a sírban, ugyanis nem hiába szabadította meg a bűntől, amelynek zsoldja a halál. Akik elfogadják ezt a szabadítást, azoknak nem a zsold jár, hanem Isten kegyelmi ajándéka, amely az örök élet.

3. *Isten gyermeke hisz Istenben*. Első hallásra szinte értelmetlen ezt így kiemelni, de ha pontosabban megnézzük a szöveget, akkor megérthetjük, hogy Péter miért tért ki külön erre. Azt mondja, hogy Isten gyermeke hisz Istenben, egészen pontosan abban az Istenben, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül. Ez a pontosítás azért fontos, mert általános istenhit, általános vallásosság van ezen a világon. De Isten gyermeke ebben is különbözik a világtól, mert nem általánosságban hisz, nem általánosságban vallásos, hanem abban a valakiben hisz, aki Jézust a halálból feltámasztotta. Abban a bizonyos Istenben. Nem *egy* istenben – aki lehet bárki –, hanem abban a bizonyos Istenben, aki Jézust a halálból kihozta. Ez a pontosítás továbbá még azért is fontos, mert ez adja meg a hitnek a reménység-jelleget (21c). A szövegösszefüggés szerint ez a reménység első-sorban a feltámadást, az örök életet tartalmazza. Ami azt jelenti, hogy ez a bizonyos Isten, amiképpen feltámasztotta Jézust a halálból, és amiképpen bement Jézus abba a mennyei világba, amelyet az Atya hajlékának nevez, úgy fogja feltámasztani és bevinni abba a világba, melyet új ég és új földként említ Péter ebben a levélben, azokat is, akik a Jézussal való kapcsolatban jutottak el ehhez az élő Istenhez. Mert Jézus azt mondja: én vagyok az út, az igazság és az élet – senki sem mehet az Atyához csak énáltalam. És aki Jézussal van életközösségben, az Jézus által az Atyához ment, és azt az Atya feltámasztja az utolsó napon. Megvan-e neked ez a reménység? Az igének ez a kijelentés-tartalma igaz!!! Reménykedjél hát benne. Hittel kapaszkodj bele, mert Isten mind szeretettel, mind veled kapcsolatosan komolyan gondolja. Ő szeret titeket, a gyászoló családot, annyira, hogy egyszülött Fiát értetek is adta, hogy ha hisztek benne el ne vesszettek, hanem örök életetek legyen!

Élj ezzel a tudattal, ezzel a hittel, legyél Isten gyermeke, és hívjad segítségül őt, mint Atyát, aki így biztat az 50. zsolnában: „...hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.”

Hívd segítségül a gyász idején, a vesztség idején, és ő megvigasztal téged, és te dicsőíted őt. Ámen.

A lapot alapította: D. dr. Csiha Kálmán és Nagy László

Főszerkesztő: Jenei Tamás

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsa

400079 Cluj/Kolozsvár, str. I. C. Brătianu/Király u. 51.

Tel: 0264-592453; Fax: 0264-595104; Email: belmisszio@reformatus.ro

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Olvasószerkesztő: Salamon Emese

Számítógépes szedés, tördelés: Nagy Andrea

ISSN 0254-4458

Tűzoszlop-jelenés

kompozícióját a Jákob létrájára rímelő módon oldotta meg Elekes Károly. A kép egységes kezelése és a perspektivikus rend azonos. A két képfél között itt időkülönbség van, baloldalt a felhőoszlopot egy világoskék kerub jelképezi, erre figyel az utolsó emberalak a menetelők közül; a jobb képfél mértani közepéből lobog az égnek az éjszakájukat megvilágító tűzoszlop a kétfelé ágazó lángcsóva között Isten szemével, jelezve, hogy az Úr maga vezeti népét a pusztában (2Móz 13,21–22). A pusztaságot a festő bal szélén egy, a Káint közrefogókhoz hasonló elszáradt kóróval, a jobb szélén, röpuszoárként is működve, öt csenevész, stilizált fácskával illusztrálja. A tűzoszlopon túl, az út meghosszabbított vonalában, már az ég sötétkékjébe festve a még távoli célt, Kánaán egy sejtelmes városát látjuk. (Mózes második könyvéhez képest ez és az Égő csipkebokor fordított sorrendben került a mennyezetre a nagy tektonikus rendbe illeszkedően.)